

การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กัณฑ์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

พ.ศ. 2562

**Developing of English Communication for Primary 3 Students by Using
Interactive Activities**

Kunruthai Phiphatchayakul

A Thesis submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Education

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Science, Dhurakij Pundit University

2019

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

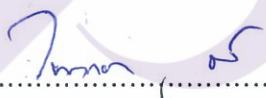
เสนอโดย   นางสาวกัญต์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร

สาขาวิชา   หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์   อาจารย์ ดร. ไพทยา มีสัจย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองแถม)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร. ไพทยา มีสัจย์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.จันทร์พา ทัดภูธร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา โฉมไกร)

วันที่ 18 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2562

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ชื่อผู้เขียน	กัญต์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตรู
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน 3) แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย 1) การวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยใช้คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 2) การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการศึกษาพบว่า

1) ผลการทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์พบว่านักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75.00 มีจำนวน 24 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 60.00 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00

2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่า ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73) เมื่อพิจารณาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านประโยชน์

ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.32, S.D. = 0.63$) ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.29, S.D. = 0.72$) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.24, S.D. = 0.84$) ตามลำดับ

คำสำคัญ: พัฒนาศามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ, กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

Thesis Title	Developing of English Communication Ability for Primary 3 Students by Using Interactive Activities
Author	Kunruthai Phiphatchayakul
Thesis Advisor	Dr. Paitaya Meesat
Department	Curriculum & Instruction
Academic Year	2018

ABSTRACT

This experimental research aimed to 1) develop English communication ability by using interactive activities 2) study the students' satisfaction towards English interactive activities. Samples were Primary 3 students of Prachauppathum School, Nonthaburi studying in the first semester of the academic year 2019. The samples with 40 students were purposively selected. Instruments used in this research were 1) English lesson plans using interactive activities 2) English Communication tests Paper-based test and Oral test 3) Q&A (Question & Answer) 4) Questionnaire on students' satisfaction towards English interactive activities. Data were analyzed using percentage, mean score, standard deviation. The results showed that 1) the English communication ability of all students, accounting for 60% passed the criterion score at 75%, 2) the students' satisfaction towards English interactive activities were generally at the high level ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73)

Keywords: Development of English communication ability, Interactive activities

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจากอาจารย์ ดร. ไพทยา มีสศย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ได้ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัยมาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ทำให้งานวิทยานิพนธ์มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองเอม ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิจารณ์ แสงจันทร์ และอาจารย์ ดร. จันทร์พา ทัดภูธรที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบคุณ คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้บริหารสถานศึกษา และคณะครู โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยจนทำให้งานวิจัยเสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณพ่อแม่ ญาติพี่น้อง รวมทั้งเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอด การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดามารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

กัณฑ์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๗
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานงานวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตงานวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 หลักหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	6
2.2 การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	20
2.3 ความพึงพอใจ.....	23
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	50
3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	50
3.2 เครื่องมือที่ใช้.....	50
3.3 การสร้างเครื่องมือ.....	51
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56

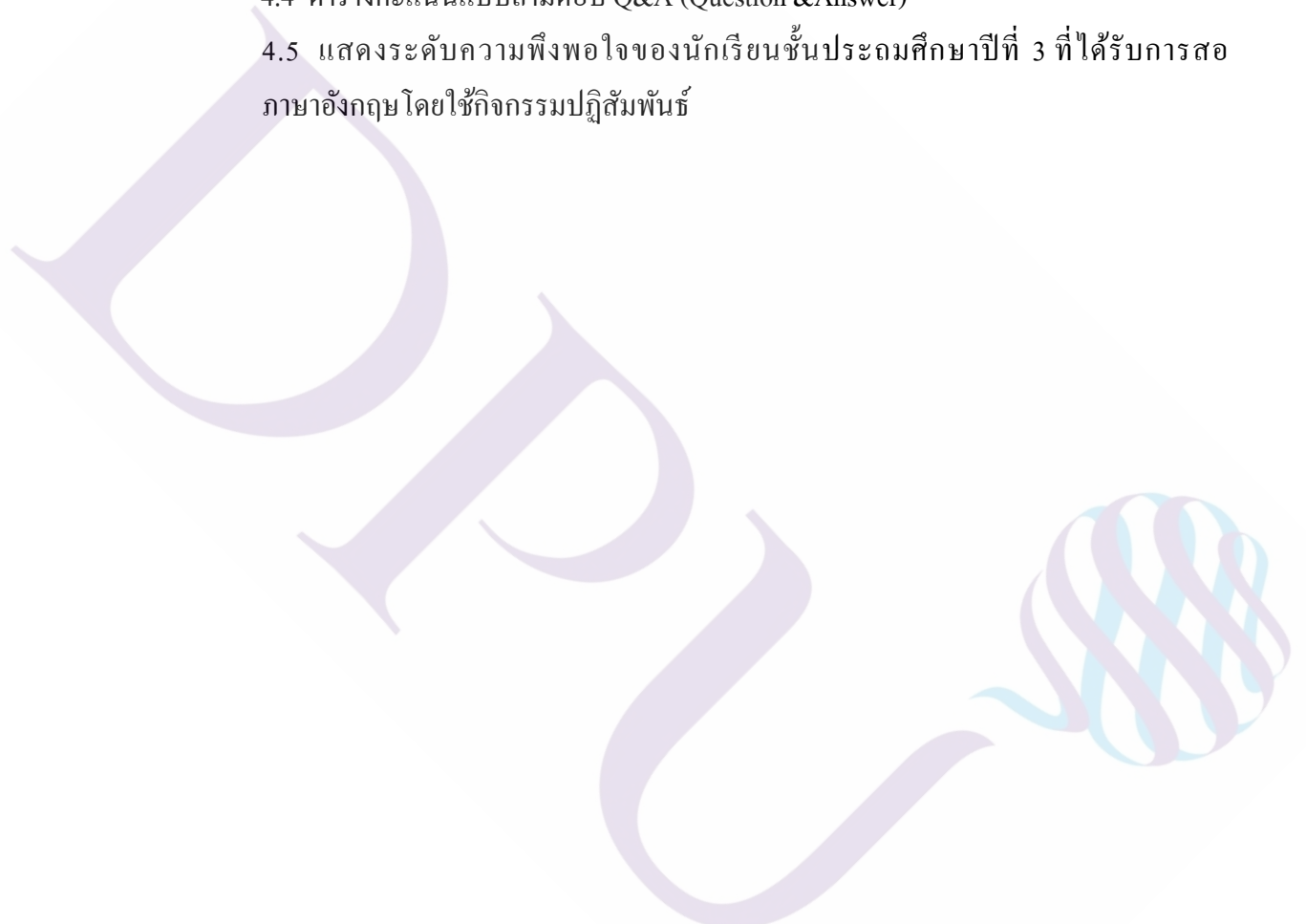

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
4.1 ผลของการพัฒนาความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์.....	58
4.2 ระดับความพึงพอใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม ปฏิสัมพันธ์.....	67
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	70
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	72
5.2 อภิปรายผล.....	73
5.3 ข้อค้นพบ.....	79
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	80
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	91
ประวัติผู้เขียน.....	136

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงคะแนน/ร้อยละของผลการสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วย จำนวน 4 หน่วย	
4.2 ตารางคะแนนการพูดของบทบาทสมมุติของนักเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 2	
4.3 ตารางคะแนนการพูด Impromptu Speech ของนักเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 4	
4.4 ตารางคะแนนแบบถามตอบ Q&A (Question & Answer)	
4.5 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์	

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีผลกระทบอย่างทั่วถึงรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะสื่อสารเพื่อดำเนินกิจการทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการสื่อสาร (กรมวิชาการ, 2550)

ถึงแม้ว่าช่วงที่ผ่านมารัฐบาลได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์และนโยบาย ในการพัฒนาเพื่อยกระดับความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษของประชาชนทุกกลุ่มมาอย่างต่อเนื่อง ก็ตามแต่การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัตินั้น ดูเหมือนจะยังไม่เห็นผลเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และถือว่าประสบผลสำเร็จน้อย ซึ่งสะท้อนจากข้อมูลผลการจัดอันดับทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษของไทยจากการสำรวจของสำนักงานจัดอันดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของ EF (Education First) โดยการทดสอบประชากรจำนวน 910,000 คน ในประเทศที่ไม่ได้ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 70 ประเทศ ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 62 สูงกว่า การ์ตา มองโกเลีย คูเวต อิรัก อัลจีเรีย ซาอุดีอาระเบีย กัมพูชา และลิเบีย ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่มี ทักษะภาษาอังกฤษ “ระดับต่ำมาก” (ไทยรัฐออนไลน์, 2558)

เมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ ภาษาอังกฤษสื่อสารของประเทศในอาเซียน พบว่า คนไทยที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้มีเพียง ร้อยละ 10 เท่านั้น ซึ่งทำให้ไทยอยู่ในอันดับที่ 5 จาก 10 ประเทศ รองจากสิงคโปร์ที่มีจำนวน คนใช้ภาษาอังกฤษได้ถึงร้อยละ 71 ฟิลิปปินส์ร้อยละ 55.49 บรูไน ดารุสซาลามร้อยละ 37.73 และมาเลเซียร้อยละ 27.24 อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนน TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศ อาเซียน พบว่า ชาติที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ได้แก่ สิงคโปร์และฟิลิปปินส์ คะแนนเฉลี่ย สูงกว่า 500 ได้แก่ เมียนมา เวียดนาม และกัมพูชา ส่วนไทยมีคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตต่ำกว่า 500 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับบัณฑิตจากประเทศลาว (สำนักบรรณสารสนเทศ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2558) และหากดูผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษทุกระดับ จากผลการประเมินการจัดการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ขั้นพื้นฐาน (O-NET) พบว่า ในปีการศึกษา 2558 วิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อ เทียบกับคะแนนเฉลี่ยของปีที่ผ่านมาซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำอยู่แล้ว (ไทยรัฐออนไลน์, 2559)

สมยศ เม่นเยี่ยม(2543) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม

และ มัวร์รานเนน (Mauranen, 2006, p. 144) กล่าวว่าโดยธรรมชาติของภาษานั้น ภาษาพูดไม่ใช่ภาษาที่เป็นลายลักษณ์อักษรหากแต่เป็นภาษาที่เป็นความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องใช้ในการสื่อสาร การพูดเป็นสิ่งแรกที่เด็กได้รับภาษาและเป็นสื่อกลางของการสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษนั้นสามารถช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยของ มามิโกะ โอริอากิตะ (Mamiko Orii-Akita, 2013) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพการสอนฟังเพื่อความเข้าใจ (Listening comprehension) โดยเปรียบเทียบวิธีการสอนเพื่อความเข้าใจ (Listening comprehension) สามรูปแบบคือ การสอนฟังโดยใช้รูปแบบ Bottom-up, การสอนฟังโดยใช้รูปแบบ Top-down และการสอนฟังโดยใช้รูปแบบปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีแบบปฏิสัมพันธ์ มีการพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนกว่าการสอนโดยใช้รูปแบบ Bottom-up และ รูปแบบ Top-down

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ฟาร์ซานา นาฮีด (Farzana Naheed, 2015) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ และ ผลของแนวทางการสอนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ นี้กับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยการจัดการกิจกรรมปฏิบัติสัมพันธ์ เปรียบเทียบกับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวทางเดิม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ 0.01 พร้อมทั้งเสนอแนะว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษควรนำแนวทางการสอนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปปรับใช้ในชั้นเรียน และ การสอนทักษะแต่ละทักษะควรมีการใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน

สอดคล้องกับเอลลิส (Ellis, 1994) กล่าวว่า การจัดการกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษทั้งนี้กิจกรรมที่เป็นขั้นตอนจะสามารถทำให้ฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

กฤษกร คำชาย (2551, น. 14) ได้กล่าวไว้ว่าจำเป็นอย่างยิ่งครูและนักเรียนควรมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีซึ่งกันและกันจึงจะทำให้ครูสามารถ จัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนมีความสำคัญต่อการเสริมสร้างสุขภาพจิตและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

ดังนั้นครูต้องตระหนักและให้ความสำคัญกับการใช้ปฏิสัมพันธ์ เพื่อช่วยสร้างความสนใจและตอบสนองความต้องการของ นักเรียน

คำว่า "ปฏิสัมพันธ์" ตามพจนานุกรมใหม่ของออกฟอร์ดหมายถึง "การกระทำร่วมกันหรือซึ่งกันและกันหรือมีอิทธิพลต่อกัน จากนิยามเราสามารถสรุปลักษณะการปฏิสัมพันธ์ดังต่อไปนี้:

- (1) เน้นความสัมพันธ์แบบสองทาง
- (2) ให้ความสำคัญของความเท่าเทียมกันและการร่วมมือกัน
- (3) เน้นผลงานส่วนบุคคล
- (4) ต้องมีส่วนร่วมและประสบการณ์ส่วนตัว

จากงานวิจัยของ มู แมนคิง (Mu, Manqing, 2010) กล่าวว่าคุณสมบัติเหล่านี้เช่นความร่วมมือความเท่าเทียมกันบุคลิกลักษณะและการมีส่วนร่วมระหว่างบุคคลเป็นสิ่งที่ทุกวันนี้วิชาชีพการศึกษาคาดหวังและสนับสนุน เป็นเหตุผลที่ "ปฏิสัมพันธ์" แพร่กระจายอย่างรวดเร็วในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนนั้น มีส่วนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ รวมทั้งผู้เรียนจะสนุกและมีความสุขกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียน เกิดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นและสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกทำการวิจัยในเรื่องการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบปฏิสัมพันธ์
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียน 179 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
3. ตัวแปรที่ศึกษา
  - ตัวแปรต้น กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
  - ตัวแปรตาม
    1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
    2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
4. ขอบเขตด้านเนื้อหา
  - สาระภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 ชั่วโมง
    1. Unit 1: In the Garden (3 ชั่วโมง)
    2. Unit 2 : Home Time (4 ชั่วโมง)
    3. Unit 3: At School (3 ชั่วโมง)
    4. Unit 4: My Day (5 ชั่วโมง)
5. ระยะเวลาที่ใช้ในงานวิจัย
  - ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้การทดลองนอกเวลาเรียน จำนวน 15 ชั่วโมง

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง พัฒนาการพูดและการฟังภาษาอังกฤษ

การพูด หมายถึง นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ได้ สามารถบอกความต้องการของตนเอง ใช้คำสั่ง คำขอร้อง พูดและให้ข้อมูลง่ายๆเกี่ยวกับสิ่งใกล้ตัว กิจกรรม รวมถึงข้อมูลของตนเองหรือเพื่อนได้

การฟัง หมายถึง นักเรียนตอบคำถามจากการฟังคู่สนทนาได้ สามารถระบุภาพ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และ ข้อความสั้นๆที่ฟังได้

ความสามารถการพูดและการฟัง หมายถึง นักเรียนจะต้องมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ผ่านเกณฑ์จากแบบทดสอบปากเปล่า Q&A (Question & Answer) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้การเล่น เกม, การแสดงบทบาทสมมติ, การสัมภาษณ์ และ การทำกิจกรรมกลุ่ม มาประกอบกันเพื่อ เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่มีการโต้ตอบซึ่งกันและกันระหว่างครูและนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สื่อสารภาษาอังกฤษทั้งการพูดและการฟังได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท และสถานการณ์ นอกจากนี้การปฏิสัมพันธ์ยังหมายถึงการที่ครูเพื่อน และตัวผู้เรียนมีส่วนร่วมในการให้ช่วยตรวจสอบประเมินผลของการสื่อสารในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- 2.2 การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
  - 2.2.1 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
  - 2.2.2 รูปแบบการสอนกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
  - 2.2.3 การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
- 2.3 ความพึงพอใจ
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.1.1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2.1.2 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

2.1.3 จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตาม หลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

2.1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยน

ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

2.1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย

8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

2.1.6 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยม ที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษา

ทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2.1.7 สารและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต. 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องที่ฟังหรืออ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน คำสั่งเช่น Give me a/an...../Draw and color the picture/Put a/an.....in/on/under a/an...../Don't eat in class. etc. คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please. / Don't make a loud noise, please. / Please don't make a loud noise./ Can you help me, please? etc.
2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และบทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค
3. เลือกระบุภาพ หรือ สัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและประโยคที่ฟัง	กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม ใกล้เคียง อาหาร เครื่องดื่มและนันทนาการเป็นวง คำศัพท์สะสมประมาณ 350-450คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
4. ตอบคำถามจากการฟังหรือการอ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ	ประโยคบทสนทนา หรือ นิทานที่มีภาพประกอบ ประโยคคำถามและคำตอบ - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can....? Yes,,..... is/are/can. No,,.....isn't/aren't/can't. - Wh-Question เช่น

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	<p>What is this/that/it? This/That/It is a/an</p> <p>How many...? There is/are</p> <p>Where is/are....? It is in/on/under.....</p> <p> They are in/on/under</p> <p>Etc.</p>

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่3

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต. 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง
ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดโต้ตอบด้วยคำถามสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi/Hello/Good morning/Good afternoon/Good evening/ I am sorry./ How are you? I'm fine. Thank you. And you?/Nice to see you./Nice to see you too./Goodbye./Bye./See you soon/See you later./ Thanks./ Thank you./Thank you very much./You're welcome. Etc.
2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆตามแบบที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน
3. บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ สำนวน และ ประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น Please,...../May I go out?/ May I come in? etc.
4. พูดขอและให้ข้อมูลง่ายๆเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อนเช่น <p>What's your name? My name is.....</p> <p>How are you? I am fine./ etc.</p> <p>What time is it? It is one o'clock.</p> <p>What is this? It is a/an.....</p>

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต. 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง
 ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้เคียง หรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ เช่น Yeah!/Great!/Cool!/ I'm happy./I like cats./I don't like snakes. etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่อง
 ต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง บุคคลใกล้เคียง เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง เรียกสิ่งต่างๆ จำนวน 1-50 สี ขนาด สถานที่อยู่ของสิ่งของ
2. จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และ สิ่งของ ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวกับบุคคล สัตว์ และสิ่งของ เช่นการระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ ของภาพกับคำ หรือ กลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม / วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
2. บอกชื่อและคำศัพท์ต่างๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และ ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกความแตกต่างของเสียง ตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และ ประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตนเอง

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์เกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูด ในสถานการณ์ง่ายๆที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

2.1.8 คุณภาพผู้เรียนภาษาอังกฤษเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่างๆตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่าง นันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ 30-450 คำ

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One word sentence) ประโยคเดียว (Sample sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

2.1.9 การจัดเวลาเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมได้ตามความพร้อมและจุดเน้น โดยสามารถปรับให้เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษาและสภาพของผู้เรียน ในระดับชั้นประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละ ไม่เกิน 5 ชั่วโมง

ระดับประถมศึกษา สามารถปรับเวลาเรียนพื้นฐานของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ ต้องมีเวลาเรียนรวมตามที่กำหนดไว้ใน โครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐาน และผู้เรียนต้องมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนด

สำหรับเวลาเรียนเพิ่มเติม ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ให้จัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติม หรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับความพร้อม จุดเน้นของสถานศึกษาและเกณฑ์การจบหลักสูตร เฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สถานศึกษาอาจจัดให้เป็นเวลาสำหรับสาระ การเรียนรู้พื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่กำหนดไว้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีละ 120 ชั่วโมง และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 360 ชั่วโมงนั้น เป็นเวลาสำหรับปฏิบัติกิจกรรมแนะแนวกิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ ในส่วนกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ให้สถานศึกษาจัดสรรเวลาให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติกิจกรรม โดยระดับประถมศึกษา (ป.1-6) รวม 6 ปี จำนวน 60 ชั่วโมง

2.1.10 การจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชน

ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตรผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้โดยช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตร 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่างๆ อันเป็นสมรรถนะสำคัญให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมาย

1. หลักการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ตามความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรม

2. กระบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้ จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้การเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย

กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนพัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การออกแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่ง

เรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตร ทั้งผู้สอนและผู้เรียนควรมีบทบาท ดังนี้

บทบาทของผู้สอน

1) ศึกษาวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล แล้วนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน

2) กำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ด้านความรู้และทักษะกระบวนการ ที่เป็นความคิดรวบยอด หลักการ และความสัมพันธ์ รวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์

3) ออกแบบการเรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เพื่อนำผู้เรียน ไปสู่เป้าหมาย

4) จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้

5) จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

6) ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาและระดับพัฒนาการของผู้เรียน

7) วิเคราะห์ผลการประเมินมาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียน รวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

บทบาทของผู้เรียน

1) กำหนดเป้าหมาย วางแผน และรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง

2) เสาะแสวงหาความรู้ เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อความรู้ ตั้งคำถาม คิดหาคำตอบ หรือหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ ลงมือปฏิบัติจริง สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์ ทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มและครู ประเมินและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง

5. สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้เรียน เข้าถึงความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะตามมาตรฐานของหลักสูตร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อการเรียนรู้มีหลากหลายประเภท ทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี

และเครือข่าย การเรียนรู้ต่างๆ ที่มีในท้องถิ่น การเลือกใช้สื่อควรเลือกให้มีความเหมาะสมกับระดับพัฒนาการ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียน

การจัดหาสื่อการเรียนรู้ ผู้เรียนและผู้สอนสามารถจัดทำและพัฒนาขึ้นเอง หรือปรับปรุงเลือกใช้อย่างมีคุณภาพจากสื่อต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัวเพื่อนำมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนรู้ที่สามารถส่งเสริมและสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยสถานศึกษาควรจัดให้มีอย่างพอเพียง เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง สถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้มีหน้าที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรดำเนินการดังนี้

1. จัดให้มีแหล่งการเรียนรู้ ศูนย์สื่อการเรียนรู้ ระบบสารสนเทศการเรียนรู้ และเครือข่ายการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพทั้งในสถานศึกษาและในชุมชน เพื่อการศึกษา ค้นคว้า และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ ระหว่างสถานศึกษา ท้องถิ่น ชุมชน สังคมโลก

2. จัดทำและจัดหาสื่อการเรียนรู้สำหรับการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียน เสริมความรู้ให้ผู้สอน รวมทั้งจัดหาสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการเรียนรู้

3. เลือกและใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ มีความเหมาะสม มีความหลากหลาย สอดคล้อง กับวิธีการเรียนรู้ ธรรมชาติของสาระการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

4. ประเมินคุณภาพของสื่อการเรียนรู้ที่เลือกใช้อย่างเป็นระบบ

5. ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

6. จัดให้มีการกำกับ ติดตาม ประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพเกี่ยวกับสื่อและการใช้สื่อการเรียนรู้เป็นระยะๆ และสม่ำเสมอ

ในการจัดทำ การเลือกใช้ และการประเมินคุณภาพสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ในสถานศึกษา ควรคำนึงถึงหลักการสำคัญของสื่อการเรียนรู้ เช่น ความสอดคล้องกับหลักสูตร วัตถุประสงค์การเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดการประสบการณ์ให้ผู้เรียนเนื้อหามีความถูกต้องและทันสมัย ไม่กระทบความมั่นคงของชาติ ไม่ขัดต่อศีลธรรม มีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง รูปแบบการนำเสนอที่เข้าใจง่าย และน่าสนใจ

2.2 การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ความหมายของการสื่อสาร

วารางคณา เค้าอัน (2560) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การใช้ความสามารถด้านภาษาในการแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคม

ชยาพล ชมชัยยา (2560) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องพะวงกับการใช้ไวยากรณ์หรือการออกเสียงตามหลักภาษา แต่สามารถทำให้ผู้รับสารเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้เหมาะสมกับสถานการณ์

รุ่งนภา เทศนา (2550) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความสามารถในการฟัง- การพูด การฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังประโยคคำสั่ง และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง รวมทั้งสามารถพูดสื่อความหมายจากสิ่งที่ได้รับฟังได้ โดยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ในระหว่างกิจกรรม

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการใช้ทักษะ การฟัง การพูด อ่านและเขียน ภาษาอังกฤษได้อย่าง เหมาะสมตามหลักภาษาและบริบททางสังคมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารและผู้รับสาร

2.2.1 แนวคิดการสอนภาษาแบบสื่อสาร

การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching) คือแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (language skills) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสาร คานอลและสเวน (Canale & Swain, 1980 ; Widdowson, 1978) ได้แยก องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้าน ไวยากรณ์ หรือ โครงสร้าง (Grammatical competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง การใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา

(Grammatical form) กับความหมาย(Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูดที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้น ๆ หยุตลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก

กานอล และสเวน (Canale & Swain, 1980) อธิบายไว้ชัดเจนถึงความสำคัญของกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางภาษา ถ้าปราศจากกฎเกณฑ์ และ โครงสร้างแล้วความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียนจะถูกจำกัด ดังนั้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องในการใช้ภาษา (Accuracy) จึงมีความสำคัญเท่ากัน

เฟสเทก (Festag 1990, p. 42) กล่าวว่าในการสอนเพื่อการสื่อสารและให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น ครูจะต้องมีขั้นตอนในการทำกิจกรรมการสอนดังนี้ คือ

1. สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน โดยการบอกจุดประสงค์ของบทเรียนแล้วชี้ให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่นักเรียนได้เรียนกับชีวิตจริงของผู้เรียน

2. สร้างความมั่นใจให้นักเรียนทราบที่นักเรียนจะสามารถแก้ปัญหาได้ ครูอาจจะแนะแนวคิดหรือใช้สื่อการสอนต่างๆที่จะช่วยในการทำกิจกรรม นักเรียนรู้สึกว่าคุณเอาใจใส่และสามารถนำไปสู่ความสำเร็จและเพิ่มเติมความรู้ความสามารถในการสื่อสาร

3. ในการทำกิจกรรมครูอาจจะใช้ถ้อยคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมนำนักเรียนครูอาจจะทบทวนคำศัพท์หรือสอนคำศัพท์ใหม่หรือวลีที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ครูอาจให้นักเรียนฝึกการทำกิจกรรมต่างๆ

4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนแสดงออกทางภาษา เช่น การพูดในการแสดงบทบาทสมมติ ครูและนักเรียนประเมินผลทำกิจกรรมร่วมกัน

จอห์นสัน (Johnson, 1982, pp. 63-75) ได้เสนอหลักในการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการคือ

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นหลักในการจัดกิจกรรมที่คำนึงถึงความสามารถในการเข้าใจและการถ่ายโอนข้อมูลเป็นสำคัญ เป็นกิจกรรมที่มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนข้อมูลไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆได้ หรือถ่ายทอดให้ผู้อื่นรับรู้ได้

2. หลักการในการทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูล (Information Gap Principle) สิ่งที่สำคัญที่ทำให้เกิดการสื่อสาร คือ การที่ผู้รับสารไม่มีข้อมูลจริงจึงต้องแสวงหาข้อมูลที่ต้องการจากการพูดหรือเขียนของผู้อื่น

3. หลักการถ่ายโอนและแลกเปลี่ยนข้อมูล (Jigsaw Principle) เป็นกิจกรรมที่ใช้ในการถ่ายโอนข้อมูลและการแลกเปลี่ยนข้อมูลประกอบกันเพื่อให้การสื่อสารสมบูรณ์โดยนักเรียนที่ทำกิจกรรมทั้งสองฝ่ายได้ใช้ทักษะอย่างเดียวกันในเวลาเดียวกัน และเป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร

4. หลักการพึ่งพาอาศัยข้อมูล (The Task Dependency Principle) เพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมฝึกทักษะในการรับสาร (Receptive skills) บรรลุผล เพื่อให้ นักเรียนมีความรับผิดชอบและเอาใจใส่ต่อการใช้ภาษาของตน (Productive skills) การพึ่งพาอาศัยข้อมูลจึงมีความสำคัญเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่นักเรียนจะต้องอาศัยข้อมูลจากการทำกิจกรรมที่หนึ่งเพื่อทำกิจกรรมที่สอง ซึ่งกิจกรรมที่สองจะสำเร็จและถูกต้องได้ก็ต่อเมื่อกิจกรรมที่หนึ่งถูกต้อง

5. หลักการตรวจสอบข้อมูล (The Correction for Content Principle) หลักการนี้ต้องการตรวจสอบว่าข้อมูลที่สื่อสารกันนั้นถูกต้องหรือไม่ เป็นกิจกรรมต่อเนื่องจากหลักการข้างต้น (Task dependency) คือเมื่อนักเรียนทำกิจกรรมตามข้อมูลที่ได้รับจากเพื่อนและยังไม่บรรลุเป้าหมาย นักเรียนจะต้องตรวจสอบดูว่าการให้ข้อมูลผิดพลาดที่ใดและแก้ไขให้ถูกต้อง

กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กระบวนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ กิจกรรม เทคนิคการสอน และบทบาทของผู้เรียนและครูผู้สอน

1. กิจกรรม เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากในกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่สมจริงในห้องเรียน ริชาร์ด (Richards, 2006) กิจกรรมที่ดีนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรม และลักษณะของการจัดกิจกรรม

1.1 ลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

- 1) กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์บทเรียน
- 2) กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
- 3) กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะสื่อความหมาย
- 4) กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรับรู้ผลของการสื่อความหมาย
- 5) กิจกรรมน่าสนใจและท้าทาย
- 6) กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกตามความต้องการ

- 7) กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่
- 8) กิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์การเรียนรู้

1.2 ลักษณะของการจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายลักษณะ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบในชั้นเรียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน – บทเรียน ผู้เรียน - ผู้เรียน ผู้เรียน - ครูผู้สอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ลักษณะการจัดกิจกรรมมีดังนี้

1) การจัดกิจกรรมเดี่ยว (Individual work) เป็นกิจกรรมที่ฝึกตนเองในการเรียนรู้ (Autonomous learning) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมตามลีลาการเรียนรู้ (Learning style) ในรูปแบบที่ตนต้องการ ในเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง และสามารถทำได้นอกชั้นเรียน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายบุคคล ได้แก่ การอ่านหนังสือนอกเวลา การเล่นเกมต่าง ๆ เช่น เกมปริศนาอักษรไขว้ เกมสร้างคำ เป็นต้น

2) การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันจะต้องคิดและทำร่วมกัน (Collaborative learning) ทำให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง อย่งไรก็ตาม ระหว่างทำกิจกรรมครูผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุมคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อ ผู้เรียนต้องการ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายคู่ ได้แก่ การถามหาข้อมูลที่ตนขาดหายไปจากคู่ของตน (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) เป็นต้น

3) การจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม (Group work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีภาวะอิสระ (Autonomy) ลดการพึ่งครูผู้สอน จำนวนผู้เรียนในแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับลักษณะงานแต่ไม่ควรเกิน 6 คน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบกลุ่ม ได้แก่ การอภิปราย (Discussion) การอ่านและฟังส่วนต่างๆ ของเรื่องราวแล้วนำส่วนเหล่านี้มาปะติดปะต่อกัน (Jigsaw Reading/ Listening) การช่วยเพื่อนหาข้อมูลเพื่อมาทำโครงการเล่นเกมต่างๆ เช่น เกมต่อคำ เกมยี่สิบคำถาม เป็นต้น

4) การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำพร้อมกันทั้งห้อง ครูผู้สอนสามารถชี้แนะและควบคุมกิจกรรมได้มากกว่ากิจกรรมที่จัดในลักษณะอื่น กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น ได้แก่ การฝึกออกเสียงคำ ฝึกการอ่านออกเสียง การทำตามคำสั่ง การอภิปรายแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

2. เทคนิคการสอน เทคนิคการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะเทคนิคการสอนที่เหมาะสมจะช่วยให้การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ประสบความสำเร็จ เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่

2.1 ให้ผู้เรียนได้พบและได้ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด การสื่อสารที่สมจริงคือ การที่ผู้เรียนมุ่งความสนใจไปที่สารที่อื่นออกมาหรือที่ต้องการออกไป ไม่ใช่มุ่งที่ตัวภาษา บรินและแคนคลิน (Breen & Candlin, 1980)

2.2 ใช้อุปกรณ์และสื่อการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาได้ง่ายขึ้น สื่อตามแนวการสอนแบบสื่อสาร ประกอบด้วย

- เนื้อหา (Text-based materials) คือ แบบเรียนที่จัดกิจกรรมเน้นการสอนแบบ CLT เช่น มีกิจกรรมให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม
- งาน/กิจกรรม (Task-based materials) คือ สื่อที่เน้นการทำกิจกรรมและภาระงานที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้
- สื่อจริง (Realia / Authentic materials) คือ สื่อที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น ป้ายประกาศ โฆษณา รูปภาพ แผนที่ แผ่นพับ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น
- ทักษะการที่ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกระหว่างเรียน และสร้างบรรยากาศที่ทำให้ผู้เรียน ไม่อายเวลาตอบผิด (Dulay, Burt และ Krashen, 1982)
- ศึกษาความสนใจของผู้เรียนและแทรกสิ่งที่ผู้เรียนสนใจไว้ในบทเรียนด้วย และครูผู้สอน ควรเรียนรู้ด้วยว่าผู้เรียนชอบทำงานกับคู่ใด
- เน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน (Process) มากกว่าผลงานการเรียนรู้ (Product)

3. บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียน

Richards (2006) ได้เสนอบทบาทครูและผู้เรียนที่ต้องปรับเปลี่ยนในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

3.1 บทบาทครูผู้สอน (Teacher's role) ครูมีบทบาทเป็นผู้เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ให้ผู้เรียนได้มีโอกาใช้ภาษาให้มากที่สุด ครูผู้สอนจะควบคุม การเรียนในช่วง ที่มีการฝึกรูปแบบภาษาเท่านั้น แต่ในช่วงที่ให้ผู้เรียนใช้ภาษา ครูผู้สอนจะลดบทบาทลง เป็น เพียงผู้กำกับรายการคอยให้ความสะดวก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น ครูจะกระตุ้นให้กำลังใจ ช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ให้ ความหมาย และ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammar competence) และความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative competence) ของผู้เรียน และ ครูผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะในขณะที่ผู้เรียนกำลังใช้ภาษา ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาไม่ถูกต้องก็ตาม แต่ครูจะช่วยอธิบายและให้ความช่วยเหลือก็ต่อเมื่อ การสื่อสารของผู้เรียนชะงักงัน อย่งไรก็ตาม ครูผู้สอนยังคงเป็นแหล่งความรู้ (Resource) ให้ผู้เรียนเมื่อเขาต้องการเป็นผู้เตรียมผู้เรียนให้พร้อม

ก่อนการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นผู้ให้ข้อมูลทาง ภาษาแก่ผู้เรียน ครูผู้สอนต้องพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในห้องเรียนให้มากที่สุด เป็นผู้สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้นอกจากนี้ครูผู้สอนยังเป็นผู้ประเมินการเรียนรู้ และ ให้ข้อมูลสะท้อนกลับแก่ผู้เรียนอีกด้วย

3.2 บทบาทผู้เรียน (Learner's role) ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในห้องเรียนมากกว่าครูผู้สอน ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเองโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกัน และกันทำให้เกิดการเรียนรู้ จากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันและผู้เรียนพยายามเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้นโดยนำสิ่งที่ตนเรียนรู้ ในห้องเรียนเป็นเครื่องมือในการหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน เช่น การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เรียนรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนสนใจจากห้องสมุดอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อร่วมชั้นเรียนได้อีกด้วย

การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจำเป็นต้องใช้สื่อที่หลากหลาย เพราะสื่อมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จากการศึกษางานวิจัยพบว่า มีขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 5 ขั้นตอน หรือ 3P2W ที่ถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก และสนใจอยากเรียนแล้วก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยการให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก ในขั้นนำเสนอนี้ เน้นการให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมาย (Meaning) ของไวยากรณ์ที่นำเสนอไปแล้วตามด้วยรู้จักรูปแบบหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์นั้น ๆ (Form) และจบลงด้วยการออกเสียง (Pronunciation) ดังนั้น ในขั้นนี้สามารถที่จะจดจำประเด็นสำคัญในการนำเสนอในรูปอักษรย่อคือ MFP

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษาซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองผิดลองถูกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ หรืออาจจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ Learning by Doing

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่นการเล่น เกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอ ผลงาน

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมงจุดประสงค์คือ เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้จะเป็นการนำเสนอรายงานของ กลุ่มทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบ สิ่งที่เรียนมาแล้วในแต่ละขั้นของการสอนไวยการณ์เพื่อการสื่อสาร ผู้สอนสามารถใช้กิจกรรมได้หลากหลายขึ้นอยู่กับบริบทด้านผู้เรียนและ สิ่งแวดล้อม

2.2.2 รูปแบบการสอนตามแนวการเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์

การสอนแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Instruction) เป็นการสอนโดยใช้การสื่อสารแบบสองทาง (Two-way communication) ที่มีการโต้ตอบจากผู้สอนหรือสื่อไปยังผู้เรียนหรือสื่อในชั้นเรียน (สมศักดิ์ กุหาสวรรค์เวช.2544) ที่เน้นการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เช่นต้องตอบคำถาม เลือกลำดับสิ่งที่จะสังเกต หรือ การตัดสินใจในกระบวนการเรียนผ่านสื่อ หรือ กิจกรรม การที่ผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์นั้นสามารถลดปัญหาความคลาดเคลื่อนของเนื้อหา หรือเรื่องราวที่สื่อสารได้ ช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ รวมถึงยังช่วยเพิ่มประสิทธิผลในการเรียนและส่งเสริมให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับสูง Kemp และ Smellie (1989:276)

- ประเภทของกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

เนื่องจากการจัดการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์มีแนวคิดเบื้องต้นจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่ง เกลโลเวย์ (Galloway, 1993) ได้กล่าวว่า ภาษาคือเครื่องมือที่มีที่ใช่เพื่อการสื่อสารดังนั้นจึงใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสอนภาษาโดยเน้นเนื้อหา

การสื่อสารที่เกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ซึ่งแตกต่างกันไปตามเนื้อหาและวิธีการ (ดวงพร มาตย์สมบัติ, 2552)

ปฏิสัมพันธ์ อาจอยู่ในรูปแบบของ Multi-centered คือ มีหลายคน หรือ Multi-media ใช้สื่อหลายตัวหรือหลายช่องทาง หรือ Multi-modal คือ มีความหลากหลายในทางกายภาพ การรับรู้ และ แนวคิด โดยสามารถแสดงเป็นระบบพื้นฐานของการเรียนแบบมีปฏิสัมพันธ์ที่มีลักษณะเท่ากันและสอดคล้องกันทั้ง 2 ฝ่าย บาร์เกอร์ (Barker, 1990 อ้างถึงใน ดวงธิดา รักษาแก้ว , 2552) โดยสิ่งสำคัญของการเรียนแบบมีปฏิสัมพันธ์ คือ การให้ผลป้อนกลับซึ่งถือเป็นกลไกที่สำคัญยิ่งในการสร้างปฏิสัมพันธ์ เพราะในกระบวนการสื่อสารไม่ใช่เพียงแต่จะทำให้เกิดการไหลของข่าวสารข้อมูลจากครูผู้สอนหรือสื่อ ไปยังผู้เรียนเท่านั้น แต่ควรจะทำให้เกิดการไหลย้อนกลับจากผู้เรียนไปยังผู้สอนหรือสื่อเช่นกัน การเรียนแบบปฏิสัมพันธ์ต้องมีการปรับได้ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามลำดับ เมื่อมีการสื่อสารของ 2 ฝ่าย แต่ละฝ่ายจะมีการคาดเดาหรือเตรียมตัวล่วงหน้าได้ หากมีการปรับบางอย่างขณะกำลังสื่อสาร ดังนั้นจึงเป็นลักษณะที่ขึ้นต่อกัน และ การมีปฏิสัมพันธ์จะต้องมีทางเลือกที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียนด้วย

แรพแมนและโลแกน (Repman and Logan, 1996) แบ่งรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนไว้ 4 รูปแบบได้แก่

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหา (Learner-content interaction) ที่อาจอยู่ในรูปแบบของสื่อต่างๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ เทปเสียง เทปโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์
2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน (Learner-instructor interaction) เป็นการสื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนอาจอยู่ในรูปแบบของการพบปะกัน โดยตรง หรือ พบปะมีปฏิสัมพันธ์กันผ่านสื่อต่างๆทั้งที่เป็นรายบุคคลและกลุ่ม
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้เรียน (Learner-learner interaction) อาจอยู่ในรูปของการมีปฏิสัมพันธ์กัน โดยตรง หรือผ่านสื่อต่างๆเช่น ระบบคอมพิวเตอร์ ในการช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนแบบช่วยเหลือ ร่วมมือกัน ได้แก่ E-mail หรือ การสื่อสารแบบเสลาดตรงกัน ได้แก่ Internet Relay Chat หรือ IRC
4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับส่วนต่อประสาน (Learner-interface interaction) คือการที่ผู้สอนออกแบบระบบสื่อให้เป็นบทเรียนและตัวแทนของผู้สอน แล้วให้ผู้เรียนได้เรียนผ่านสื่อเหล่านั้นเหมือนกันว่าได้เรียนกับผู้สอน

สูดวิกและราเฟลี (Sudweeks and Rafaeli, 1998) แบ่งตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ แบ่งได้ 3 ระดับ คือ

1. การสื่อสารแบบทางเดียว (One-way communication) โดยเป็นการสื่อสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยไม่มีการโต้กลับ

2. การสื่อสารแบบสองทาง (Reactive or two-way communication) เป็นการสื่อสารแบบโต้ตอบระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารที่มีการตอบสนองกันและกัน

3. การสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Full interactive communication) เป็นการสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์เต็มรูปแบบ โดยจะยึดข้อความสุดท้ายที่จะต้องนำมาสร้างหรือตีความหมายเพิ่มขึ้นจากระดับ reactive ที่มีการโต้ตอบไปมาเท่านั้น

อิรุมิ (Hirumi, 2002 อ้างถึงใน ใจทิพย์ ณ สงขลา, 2550) แบ่งระดับการปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนไว้ 3 ระดับ คือ

1. ปฏิสัมพันธ์กับตนเองเป็นกระบวนการที่เกิดภายในตัวผู้เรียน ผู้เรียนจะตรวจสอบและควบคุมการเรียนของตน (Within the learner)

2. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้อื่น และ ผู้เรียนกับเนื้อหาสาระ (Between learner and human resources)

3. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างสาระการสอนกับตัวผู้เรียนเอง (Learner-instruction interaction) ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ เพื่อบรรลุผลลัพธ์ทางการเรียน

สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต (2541, น.2) ได้กล่าวว่า กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ดีสามารถนำมาใช้กับการสอนมีหลายวิธี ในที่นี้จะขอนำมากล่าวเฉพาะวิธีการที่สามารถนำมาใช้ได้อย่างได้ผลดังต่อไปนี้ (อ้างถึงใน สมศักดิ์ คูหาสวรรค์เวช, 2544)

1. การใช้คำถาม (Questioning) คำถามเป็น โจทย์ปัญหาที่ผู้สอนตั้งขึ้น ทั้งเป็นคำพูด ข้อเขียนหรือกิริยาอื่นๆ ให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดคำตอบ คำตอบของผู้เรียนอาจเป็นการพูดคุย เขียนตอบ หรือลงมือทำงานให้ผลงานปรากฏเป็นคำตอบ (Rownetree, 1981) การใช้คำถามที่ดีจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน อาทิ เพิ่มบทวนความจำ กระตุ้นการคิดแก้ปัญหา ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น การใช้คำถามให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้นผู้ถามต้องมีทักษะการใช้คำถามที่ดี จึงจะส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของผู้เรียน ไฮแมน (Hyman, 1970, p. 218)

1.1 ข้อดีของคำถามมีดังนี้

- 1) ใช้เวลาในการเตรียมคำถามสั้น
- 2) เสียค่าใช้จ่ายน้อย
- 3) สามารถควบคุมเวลาสอนได้
- 4) ได้ทักษะที่หลากหลายจากการตอบและวิพากษ์วิจารณ์
- 5) ฝึกหัดให้ผู้เรียนเร่งหาคำตอบ

1.2 ข้อจำกัดของการใช้คำถาม

- 1) ผู้สอนอาจควบคุมยากในกรณีเกิดคำตอบที่ขัดแย้ง
- 2) อาจได้รับคำตอบที่ไม่ถูกต้อง
- 3) อาจสร้างความเด่นจากการตอบคำถามผู้เรียนบางคน

2. การศึกษารายกรณี (Case study) เป็นรูปแบบปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการศึกษาเรื่องราวจริงหรือสมมติขึ้น มีข้อมูลความเป็นจริงที่นำไปสู่การวิเคราะห์ อภิปรายในชั้นเรียนต่อไป โปรดระลึกเสมอว่าคำตอบจากการศึกษารายกรณีอาจมีได้หลายคำตอบ จุดประสงค์หลักของการศึกษาในรูปแบบนี้ก็คือการหาข้อสรุปจากการอภิปรายและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับ ถ้าเป็นการศึกษาเพื่อให้เห็นความเป็นมาของเรื่องราวที่สำคัญ ผู้สอนควรกำหนดสถานการณ์สั้นๆ ขึ้นมาแล้วให้ผู้เรียนได้ศึกษาล่วงหน้าก่อนการวิเคราะห์สถานการณ์นั้นๆ ในชั้นเรียน นอกจากนี้ สุรชัย สิกขาบัณฑิต (2541, น. 4) ยังได้กล่าวถึงคุณค่าประโยชน์และข้อจำกัดของการศึกษารายกรณีสำหรับการสอนทางไกล ดังนี้

2.1 คุณค่าของการศึกษารายกรณี

- 1) พัฒนาแนวความคิดการแก้ปัญหาและการตัดสินใจเรื่องที่สำคัญ
- 2) ศึกษาจากประสบการณ์ที่เป็นจริง หรือ ฝึกหัด
- 3) ใช้ประเมินการเรียนรู้และทดสอบการวิเคราะห์ความรู้ความสามารถ

2.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษารายกรณี มีดังนี้

- 1) ช่วยให้มีการค้นหาคำตอบสิ่งที่ผ่านมาแล้วด้วยวิธีการใหม่
- 2) ช่วยให้มีการค้นหาคำตอบด้วยเหตุและผล
- 3) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างกระฉับกระเฉง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่

สอดคล้องกับชีวิตจริง

2.3 ข้อจำกัดของการศึกษารายกรณี มีดังนี้

1) ผู้สอนสามารถควบคุมการเรียนรู้ได้น้อย เนื่องจากเป็นการไปหาข้อมูลของผู้เรียนแล้วนำมาอภิปรายและวิเคราะห์เอง

- 2) มีความยุ่งยากในการเขียนบทจากเรื่องที่มีตัวแปรมากมาย
- 3) เนื้อหาที่ได้ อาจไม่ถูกต้องและล้าสมัยได้ง่าย

3. การอภิปรายแบบชี้นำ (Guided discussion) การอภิปรายชี้นำเป็นการอภิปรายที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการอภิปราย โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้นำไปสู่การอภิปรายมีเป้าหมายเพื่อค้นหาและสำรวจเรื่องราวในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง โดยผู้เรียนจะต้องไปค้นคว้าตามคำแนะนำของผู้สอน แล้วนำมาเสนอผลด้วยการอภิปราย สิ่งที่น่ามาอภิปรายควรมีการจัดทำเป็นรายงาน กราฟิก หรือ

มัลติมีเดีย เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจความรู้และเจตคติของผู้เรียน ทำให้เกิดความชัดเจน หาข้อสรุปหรือทบทวนการบ้าน เป็นการเตรียมผู้เรียนเพื่อนำความรู้ทางทฤษฎีหรือวิธีการไปใช้นอกจากนี้ การอภิปรายแบบชี้นำยังมีประโยชน์และข้อจำกัดการใช้ดังนี้

3.1 ประโยชน์ของการใช้วิธีการอภิปรายชี้นำมีดังนี้

- 1) ใช้เวลาในการเตรียมตัวของผู้สอนน้อย
- 2) เสียค่าใช้จ่ายไม่แพง
- 3) ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจการเรียนมากขึ้น เพราะผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นจากข้อมูลที่ตนไปศึกษามา
- 4) ทำให้เกิดการรวบรวมความรู้และประสบการณ์ ให้เป็นหมวดหมู่ที่ง่ายต่อการนำไปใช้
- 5) ทำให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับข้อสรุป และรับฟังข้อเสนอแนะที่มีระหว่างการอภิปรายจึงได้ผลดี

3.2 ข้อจำกัดของการใช้วิธีการอภิปรายแบบชี้นำ มีดังต่อไปนี้

- 1) ผู้สอนต้องมีทักษะในการตรวจสอบ ควบคุม อำนวยความสะดวกในการอภิปราย จึงได้ผลดี
- 2) ผู้เรียนบางคนอาจทำตัวเด่นเกินไปในการอภิปราย
- 3) ใช้เวลาในการทำกิจกรรมมาก
- 4) อาจนำไปสู่ข้อสรุปที่ไม่สำคัญหรือไม่ตรงประเด็นได้ง่าย

4. การทำงานกลุ่ม (Group work) เป็นการผสมผสานระหว่างภาคทฤษฎีและการปฏิบัติ ซึ่งทำให้เกิดประสบการณ์ตรงแก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ใช้สำหรับการสอนเกี่ยวกับความรู้ใหม่ที่เป็นเทคนิควิธีการและทักษะหรืออาจจะเป็นการทำงานกลุ่มที่เกี่ยวกับเนื้อหา การวิเคราะห์ การอภิปราย นอกจากนี้ ยังใช้เป็นการมอบหมายให้ทำงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งในบทเรียน ผู้เรียนจะต้องลงมือกระทำจริง

4.1 ข้อดีของการใช้วิธีการฝึกปฏิบัติงานหรือทำงานกลุ่ม มีดังนี้

- 1) ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างกระฉับกระเฉงด้วยการลงมือกระทำ
- 2) ถ้าผู้เรียนทำสำเร็จจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง
- 3) ช่วยเชื่อมโยงการเรียนรู้ระดับความรู้นำไปสู่การนำไปใช้
- 4) ส่งเสริมให้มีการทำงานเป็นกลุ่ม
- 5) ทำให้มีการประเมินการเรียนรู้

4.2 ข้อจำกัดของวิธีการฝึกปฏิบัติงานหรือการทำงานกลุ่มมีดังนี้

- 1) ใช้เวลาในการเตรียมการมากต้องวางแผนเป็นขั้นๆ ให้ผู้เรียนปฏิบัติได้
- 2) ต้องมีเวลาให้ผู้ฝึกหัดอย่างพอเพียง
- 3) การตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนแต่ละคน หรือ แต่ละกลุ่ม ต้องใช้

ความพยายามอย่างสูงและต้องทำอย่างสม่ำเสมอ

5. การระดมสมอง (Brainstorming) การระดมสมองเป็นวิธีการร่วมมือแก้ปัญหา ผู้เรียนจะได้รับประเด็นปัญหาหรือคำถามแล้วช่วยกันระดมความคิดเห็นอย่างเสรี โดยไม่มีการประเมิน ช่วงระยะเวลาการระดมความคิดยาวประมาณ 5-15 นาที แนวความคิดที่รวบรวมได้จะนำมาอภิปรายที่ละประเด็น ถ้าไม่สามารถอภิปรายได้หรือจัดเข้าพวกได้ก็จะตัดทิ้งไป ข้อดีและข้อจำกัด

5.1 ข้อดีของวิธีการระดมสมองมีดังนี้

- 1) ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์
- 2) ใช้เวลาเตรียมน้อย
- 3) เสียค่าใช้จ่ายน้อย
- 4) กระตุ้นให้แนวคิดที่แปลกๆใหม่ๆ หลากหลาย
- 5) กระตุ้นการมีส่วนร่วม
- 6) ทำให้การสอนมีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา

5.2 ข้อจำกัดของการระดมสมอง มีดังนี้

- 1) ผู้ดำเนินการต้องกระตุ้นให้มีการระดมสมองเป็นระยะจึงจะได้ผล
- 2) เนื้อหาที่ได้อาจไม่ถูกต้อง

6. การทำกิจกรรมกลุ่มเล็ก (Buzz group) การทำกิจกรรมกลุ่มเล็กเป็นการทำกิจกรรมที่มุ่งหาข้อสรุปการอภิปราย การวิเคราะห์หรือการประเมินประเด็นหรือปัญหาโดยรวมกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมในหัวข้อที่แตกต่างกัน แล้วแต่ละกลุ่มก็จะออกมารายงานในหัวข้อกลุ่มได้ไปศึกษา ค้นคว้าพบกับห้องเรียนทุกห้อง เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ไปศึกษามา สิ่งที่สำคัญที่ผู้เรียนได้รับคือการทำงานเป็นกลุ่ม ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคม ขั้นตอนประกอบด้วยการจัดกลุ่มเรียนกลุ่มละ 4-7 คน ระดมพลังสมองในประเด็นที่กำหนด โดยทุกคนมีส่วนร่วมอภิปราย ข้อดีและข้อจำกัดของการทำกิจกรรมกลุ่มเล็ก ได้แก่

6.1 ข้อดีของการทำกิจกรรมกลุ่มเล็ก คือ

- 1) ใช้เวลาเตรียมการน้อย
- 2) ช่วยให้มีการฝึกหัดทำงานเป็นกลุ่ม

3) ทำให้เห็นทัศนคติที่แตกต่างหลากหลายของความคิด

4) กระตุ้นการแข่งขันระหว่างกลุ่ม

6.2 ข้อจำกัดของการทำกิจกรรมกลุ่มเล็ก

1) ผู้สอนไม่สามารถควบคุมการทำงานได้มากนัก

2) อาจได้เนื้อหาไม่ถูกต้องตรงตามความต้องการ

3) อาจทำให้ผู้เรียนบางคนเด่นกว่าคนกลุ่มอื่นในกลุ่ม

4) อาจทำให้การสอนไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้

5) ผู้สอนต้องควบคุมอย่างใกล้ชิดจึงจะได้ผล

7. การแสดงบทบาท (Role-play) เป็นเทคนิคสมมุติที่ให้ผู้แสดงบทบาทของใครคนใดคนหนึ่งตามต้องการ หรือเป็นไปตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอน ระหว่างการแสดงบทบาทผู้ที่ได้รับมอบหมายให้แสดงต้องแสดงบทบาทให้สมจริงมากที่สุด ผู้เรียนต้องคอยสังเกตการแสดงบทบาทแล้วนำมาอภิปราย ใช้สำหรับการฝึกทักษะการแก้ปัญหา การแนะนำ การสัมภาษณ์ หรือการแสดงทัศนคติต่างๆ สามารถใช้สร้างเจตคติและพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวิธีการนี้จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึก พฤติกรรมของตนอย่างลึกซึ้ง และ ยังเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่น่าสนใจและน่าติดตามอีกด้วย (วัฒนาพร ระวังทุกข์, 2542) สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต (2541) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของการใช้กิจกรรมแสดงบทบาท ไว้ดังนี้

7.1 ข้อดีของการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาท มีดังนี้

1) ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการแสดงบทบาท

2) ทำให้ผู้เรียนทั้งหมดมีส่วนร่วมในการเรียน

3) เสียค่าใช้จ่ายน้อย

4) จัดขึ้นได้ง่าย

7.2 ข้อจำกัดของการใช้กิจกรรมแสดงบทบาท มีดังนี้

1) อาจไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการสอนถ้าไม่ควบคุมการแสดงบทบาทอย่างใกล้ชิด

2) ต้องใช้เวลาแสดงบทบาท 7-10 นาที วิพากษ์วิจารณ์อีก 10-15 นาที อาจต้องใช้เวลาแสดงบทบาทนานเกินไป ทำให้เรียนไม่ทันตามหลักสูตร

3) อาจได้เนื้อหาที่ไม่ถูกต้อง

8. การเล่นเกม (Gaming) เป็นกิจกรรมชนิดหนึ่งซึ่งผู้เล่นต่างพยายามที่จะกระทำกิจกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายอันหนึ่งในกฎเกณฑ์ที่กำหนดให้ (อรพรรณ พรสีมา, 2530 :45) ดังนั้นการเล่นเกมจึงเป็นการแข่งขันระหว่างคู่แข่งตั้งแต่ 2 คน 2 กลุ่ม หรือ 2 ห้องเรียน ขึ้นไป การเล่นเกมแต่ละเกมต้องใช้กฎกติกาแตกต่างกัน จึงต้องศึกษากฎกติกาของเกมนั้นๆ ให้ดี อาจใช้เกมเพื่อการพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ ปรับปรุงเทคนิคการทำงาน เกมส่งเสริมความร่วมมือ การทำงานเป็นกลุ่ม หรือการประเมิน การเรียนรู้ (สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต, 2541, น. 11) จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมแต่ละชนิดประกอบด้วยกระบวนการที่ต่างกันและนำไปสู่โอกาสที่แตกต่างกันในอันที่จะก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างผู้เล่น นอกจากนี้ สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต (2541, น. 11) ยังกล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของการเล่นเกมไว้ดังนี้

8.1 ข้อดีของการเล่นเกมมีดังนี้

- 1) กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมได้ดี
- 2) สร้างความสนุกสนานและความสนใจในบทเรียน
- 3) ให้ประสบการณ์ในเชิงการแก้ปัญหา
- 4) สามารถใช้การเรียนรู้ต่างๆ ได้หลายรูปแบบ

8.2 ข้อจำกัดของการเล่นเกมมีดังนี้

- 1) อาจทำให้เกิดการแข่งขันแบบเอาแพ้เอาชนะแบบการพนัน
- 2) ผลการใช้วิธีการเล่นเกมอาจไม่ประกันได้แน่นอนว่า ผู้เรียนจะได้รับความรู้ นอกจากมีงานวิจัยยืนยัน
- 3) อาจเสียค่าใช้จ่ายสูง ถ้าเป็นเกมที่ต้องใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ราคาแพง

2.2.3 การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ครูต้องวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ฮิว (Hughes, 2003, p. 4) “ระบุว่าผลที่เกิดจากการทดสอบในด้านการสอนและการเรียนรู้ (Backwash หรือ the impact of assessment) นั้นเป็นทั้งด้านบวกและลบ ดังนั้นครูผู้สอนต้องตระหนักว่าการทดสอบผู้เรียนนั้นจะได้ข้อมูลความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียนที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่มีผลต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง”

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546, น. 15) กล่าวถึงการประเมินผลการพูด มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการพูดคือภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

วาเล็ทท์ (Valette 1977, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์, 2541, น. 181-184) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะพูดในชั้นสื่อสารไว้ 2 ลักษณะคือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้ โดยการให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพเป็นสื่อ การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางและให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้นอาจจะให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด ให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็นผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดแบบอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด ให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและการสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, น. 45-50) กล่าวว่า การให้คะแนนคิบบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มีความหมายชัดเจน การระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับความสามารถตามมาตราประเมินค่าที่นิยมนำมาใช้และนำมากล่าวถึงมี 4 แบบ คือ

1. แบบของคาร์โรลล์ (Carroll) เป็นการประเมินแบบ Nine-point language-band system เพื่อกำหนดระดับการแสดงออกในการส่งสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกัน ประกอบด้วย 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับที่มีความสามารถเท่ากับเจ้าของภาษาคือระดับ 9 ซึ่งเป็นระดับสูงสุด

ความหมายของระดับในการวัด

ระดับ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือการใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้องและมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก พูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจนและมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ที่เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับนักทวิภาษา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือมีข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราวแต่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้แต่ยังขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิดหรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญๆ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ สามารถติดต่อสื่อสารได้ทั่วไป แต่มักใช้ภาษาไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียงและไวยากรณ์แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกกลางคัน

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่าระดับเริ่มเรียนแต่ทักษะไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกันได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวันสื่อสารได้เป็นคำๆ

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ดี ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

2. แบบของ วิลคินส์ (Wilkins) เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 7 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทยล้วนสามารถที่จะพูดบางข้อความหรือบางคำได้ในวงจำกัด ได้โดยที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่คุ้นเคยกับการใช้ภาษาของคนต่างชาติพอเข้าใจได้บ้าง และการใช้ภาษาอังกฤษสั้นๆนี้จำเป็นต้องใช้ท่าทางประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ระดับ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำเพื่อบอกความต้องการของตนเองโดยแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีที่ผิด ไวยากรณ์แบบการออกเสียงบ่อยครั้งต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับ 3 สามารถพูดเรื่องต่างๆไปโดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ สร้างประโยคง่ายๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิดๆและเสียงที่ใช้ยังแปร่งอยู่ มีการพูดซ้ำๆอย่างไม่แน่ใจและเมื่อตอบคำถามต้องใช้เวลาคิดก่อนตอบเพื่อไม่ให้พูดผิดๆจนเกินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังเพื่อให้เข้าใจได้

ระดับ 4 สามารถที่จะพูดเพื่อสื่อความหมายโดยให้ผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจน้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้ แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่องเพื่อการแสดงเหตุผลโต้แย้งและมักจะนิ่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกัน ยกเว้นว่ามีผู้พูดด้วยตัวต่อตัวและมักขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมีที่ผิดไวยากรณ์น้อยลงแต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิดๆ สำเนียงยังคงพูดสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิดเพราะนึกคำศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วย และยังต้องการให้ผู้พูดด้วยช่วยเป็นตอนๆเมื่อพูดติดขัด

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ถึงแม้จะยังขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อน ต้องคิดก่อนพูดหรือหยุดที่พูดไว้เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ใจความดีกว่าเดิม มีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมาก ที่ผิดมักจะเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้ที่สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระจ่างขึ้น

ระดับ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ด้วยความคล่องแคล่วชัดเจน สามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้นและพุดขยายความโดยเปลี่ยนเรื่องที่พุดได้ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจไม่ต้องช่วยผู้พุด ในการใช้ภาษาในระดับนี้ผู้พุดมีที่ผิดไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์ผิดหรือน้ำเสียงแบบไทยๆและสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้

ระดับ 7 พุดคล่องและชัดเจนเกือบเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆในสถานการณ์ต่างๆเหมือนเจ้าของภาษาพุดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้มักจะเป็นของผู้ที่เคยได้อยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

3. แบบของ Foreign Service Institute เป็น scale การให้คะแนนความสามารถในการพุด (Oral proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพุดเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทาง สามารถถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ทำให้เข้าใจประโยคคำถาม และบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับช้ากว่าปกติ มีการพุดช้าๆ คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพุดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิดๆอยู่แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดาๆ ถามที่พักหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางชื่อของและบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้ในสังคมแต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพ ครอบครัว และเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพุดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพุดเรื่องยากๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาทั่วๆไป รู้คำศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึกแต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังผิดอยู่บ้างแต่เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีทำสิ่งต่างๆในขั้นต้น ได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพุดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการและแบบเป็นกันเองในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพและวิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่สนใจและเฉพาะสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้คำศัพท์มาก

พอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาคำศัพท์ในขณะที่พูด สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องแม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ เข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของตนอย่างคล่องแคล่วโดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้องแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิดพลาดน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พูดเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกรูปแบบ เช่น รู้ศัพท์มาก รวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

4. แบบของ Clark เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนโดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสารไว้ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูดๆแล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก

4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุذب้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ออลเลอร์ (Oller, 1979, pp. 320-323, อ้างใน ยุพเยาว์ เมืองหมุด, 2548, น. 10) ได้กำหนดประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อยๆ 6 ระดับ ความสามารถคือจาก ระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุง ถึง ระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม ดังนี้

ด้านการออกเสียง

ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำๆหลายๆครั้งจึงเข้าใจ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้

ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมากสื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้ว

ไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่ายๆได้

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องเกี่ยวกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สิ่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่วไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่วไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดหา

คำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่นเหมือน

เจ้าของ

ความเข้าใจ

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง ยังต้องพูดให้ซ้ำๆ

และพูดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำๆหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ต้องการให้พูดซ้ำ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

Speaking Rubric (Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery, 2000) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด แบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้คือ

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อยๆ ทำให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ แต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟังเพื่อให้ได้ใจความที่ต้องการ
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ความพยายาม
4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูดทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสาร
2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อยๆทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร
3. ขณะพูดมีความลังเลอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง
4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง
2. ใช้คำศัพท์มากขึ้นแต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำซ้ำคำเดิมอยู่บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้น มีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลาย ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมสามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

ความถูกต้องและความเข้าใจ

1. พูดผิดและสื่อความหมายผิด ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้
2. พูดและสื่อความหมายผิดบ้าง ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้เท่าที่ควร
3. พูดและสื่อความหมายผิดบ้างเล็กน้อย เข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้บ้าง
4. พูดและสื่อความหมายได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสาร

ข้อความหรือใจความ

1. พูดประโยคสั้นๆและไม่สมบูรณ์ ใจความที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารได้
2. พูดโดยใช้โครงสร้างประโยคง่ายๆและขาดการขยายความ ใจความไม่ต่อเนื่องกันและไม่สมบูรณ์
3. พูดประโยคค่อนข้างหลากหลายแต่ยังขาดการขยายความ ผู้ฟังต้องพยายามเชื่อมโยงประโยคที่ฟังให้มีใจความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ขาดการเชื่อมคำทำให้ข้อความไม่เชื่อมโยงกันเล็กน้อย
4. พูดบรรยายข้อความอย่างมีรายละเอียดและน่าสนใจ ใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมทำให้ประโยคมีใจความที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน

ความสามารถในการเข้าใจ

1. ผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดต่อได้เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะไม่สามารถเข้าใจเมื่อพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย เข้าใจเฉพาะหัวข้อง่ายๆเท่านั้น
2. ผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้แต่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อความ เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะอาจจะพูดติดขัดหรือหยุดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ ไม่เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลายแต่สามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้บ้าง
3. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่สนทนา เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะจะพูดติดขัดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้
4. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่สนทนาได้เป็นอย่างดี เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะสามารถพูดต่อไปได้โดยไม่ติดขัด

Performance Assessment for Language Students, Foreign language program of studies, Fairfax County Public Schools – PALS (2004) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูดแบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้คือ

ความสมบูรณ์ของข้อความ

1. การตอบคำถามไม่เหมาะสม ไม่มีความสมบูรณ์ของข้อความเท่าที่ควร
2. การตอบคำถามเหมาะสมมากขึ้น ข้อความไม่สมบูรณ์เพียงเล็กน้อย
3. การตอบคำถามเหมาะสม ข้อความมีความสมบูรณ์
4. การตอบคำถามเหมาะสมมาก ข้อความมีความสมบูรณ์และมีความหลากหลาย

ความเข้าใจ

1. ตอบไม่ตรงคำถาม สื่อความไม่ถูกต้อง ไม่สามารถเข้าใจได้
2. ตอบคำถามถูกต้องบ้างเล็กน้อย สื่อความได้เข้าใจเล็กน้อย
3. ตอบคำถามถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ สื่อความได้เป็นที่เข้าใจ
4. ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง สื่อความได้อย่างถูกต้อง

ความคล่องแคล่ว

1. ผู้ฟังต้องหยุดนานๆพูดต่อไม่ได้ทำให้ข้อความไม่ต่อเนื่อง
2. ผู้ฟังหยุดบ่อยครั้งทำให้ข้อความที่พูดขาดตอน ทำให้สื่อความได้ไม่ต่อเนื่องและไม่สมบูรณ์

3. พูดแล้วลืงเลบ้างในบางครั้งแต่สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง
4. พูดได้อย่างต่อเนื่อง มีความลืงไหลและเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเพียงเล็กน้อย

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อยๆทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดบางครั้งทำให้ไม่เข้าใจข้อความหรือสำนวนที่ต้องการจะสื่อความหมาย
3. ออกผิดเพียงเล็กน้อย สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อได้
4. ออกเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้อง
2. ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้องในบางครั้ง
3. ใช้คำศัพท์เพียงพอและถูกต้อง
4. ใช้คำศัพท์ในวงกว้างและหลากหลายและใช้ได้ถูกต้อง

ความถูกต้องของภาษา

1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้
2. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเพียงเล็กน้อยและใช้ประโยคง่ายๆในการสื่อสาร
3. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่และใช้ประโยคซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย
4. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องและใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

การประเมินทักษะการสื่อสารจะต้องพิจารณาวิธีการทดสอบให้เหมาะสมกับผู้เรียน และจุดประสงค์ของการประเมิน นอกจากนี้ต้องมีเกณฑ์การพิจารณาทักษะการพูดประกอบด้วย ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกการทดสอบการพูดโดยใช้การสัมภาษณ์ ครูจะเป็นผู้ป้อนคำถามและสนทนากับผู้เรียน ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางการสื่อสารทั้งในด้านการฟังและความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ถูกต้องและเหมาะสม และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อประเมินระดับความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย โดยดัดแปลงมาจากเกณฑ์การประเมิน Speaking rubric (Adapted from Bill Heller by Cherie Montgomery) และ Performance Assessment for Language Students

2.3 ความพึงพอใจ

2.3.1 ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่าพึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ

ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2547, น. 122) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดความรู้สึกกระตือรือร้นมีความมุ่งมั่น ที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ และสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพ และ ประสิทธิภาพของการทำงาน รวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

รจนา เตชะศรี (2550, น. 12) กล่าวว่า ความพอใจในการทำงานเป็นความรู้สึกชอบพอใจ หรือ เต็มใจที่จะปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์มีความสุขในการทำงานรวมทั้งประโยชน์ที่ได้รับจากการปฏิบัติงานนั้น

สุนทร เพ็ชรพราว (2551, น. 17) กล่าวว่า ความพึงพอใจในงานหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่องานและการทำงานนั้น ถ้าบุคคลมีความรู้สึกพร้อมจะเสียสละ และ อุทิศร่างกายแรงใจ และสติปัญญาให้แก่งาน และทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลมีความรู้สึกไม่พึงพอใจต่องานก็จะไม่กระตือรือร้นในการทำงาน เพียงทำงานตามหน้าที่ให้เสร็จ ไปในแต่ละวันเท่านั้น ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวกเป็นความสุขของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน และ ได้รับผลตอบแทน ความพึงพอใจทำให้บุคคลกระตือรือร้นในการทำงาน มีความมุ่งมั่นมีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้ ส่งผลต่อประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และส่งผลต่อความสำเร็จเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

ภาวิณี เพชรสว่าง (2552, น. 46) กล่าวว่า ทศนคติในการทำงานที่มีความสำคัญสำหรับองค์กร คือ ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึก หรืออารมณ์ทางบวกโดยเป็นประสบการณ์ในการทำงาน

จากแนวคิดและความหมายความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกระหว่างความคาดหวังของบุคคล และสิ่งที่ได้รับจริง หรือเกิดจากความต้องการของบุคคลนั้นได้รับการตอบสนอง ก็จะเกิดความพึงพอใจ และถ้าไม่ได้รับการตอบสนองตามความต้องการความคาดหวังไว้ความพึงพอใจก็จะหายไป

2.3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

กลุ่มทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) (Maslow's, 1970, pp. 26-27) ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ว่า บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่มีสิ้นสุด ขณะที่ความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกและไม่มีสิ้นสุด ขณะที่ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะ ไม่เป็นสิ่งจูงใจพฤติกรรมนั้น ความต้องการของบุคคลเรียงลำดับขั้นตอนความสำคัญ เมื่อความต้องการระดับต่ำ

ได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการในระดับสูงต่อไป ลำดับความต้องการของบุคคลมี 5 ขั้นตอนตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่อง อาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่ อาศัย ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางร่างกาย จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคน ก็ต่อเมื่อคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Security or safety needs) ถ้าหากความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับ ความต้องการระดับสูงต่อไปคือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคง ในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ

3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social or belonging needs) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป คือ ความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ (Esteem needs) เป็น ความต้องการให้คนอื่นยกย่อง ให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตน อยากเด่นในวงสังคม รวมถึงความสำเร็จความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์อยากจะเป็นอยากจะได้ ตามความคิดของตน

สาระสำคัญของทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นตอนของมาสโลว์ สรุปได้ว่า ความต้องการทั้ง 5 ขั้นของมนุษย์มีความสำคัญไม่เท่ากัน บุคคลแต่ละคน จะปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับการบำบัดความต้องการในแต่ละขั้นที่เกิดขึ้น การมุ่งใจตามทฤษฎีนี้ จะต้องพยายามตอบสนองความต้องการของมนุษย์ ซึ่งมีความต้องการตามลำดับขั้นที่แตกต่างกันออกไปตามความต้องการ ในแต่ละขั้นจะมีความสำคัญกับบุคคลมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจที่ได้รับการตอบสนองความต้องการนั้นๆ กลับ

สมศักดิ์ คงเที่ยง และ อัญชลีโพธิ์ทอง (2542, น. 161-162) ได้จำแนกทฤษฎีความพึงพอใจในการทำงานออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. ทฤษฎีความต้องการ ความต้องการส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อผลที่ได้รับจากงาน กับการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนบุคคล

2. ทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่มความพึงพอใจในงานสัมพันธ์ในทางบวกและคุณลักษณะตามปรารถนาของกลุ่ม สมาชิกให้กลุ่มเป็นแนวทางในการประเมินผลการทำงาน

2.3.3 การวัดความพึงพอใจ

สมศักดิ์ คงเที่ยง และ อัญชลี โพธิ์ทอง (2542, น. 161-162) ได้เสนอรูปแบบการวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นรูปแบบที่นิยม โดยการขอความร่วมมือ จากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบ หรือคำตอบเป็นอิสระ โดยคำถามที่ถาม ถามถึงความพึงพอใจในด้านต่างๆ ที่หน่วยงานกำลังให้บริการอยู่ เช่น ลักษณะการให้บริการ สถานที่ ระยะเวลาที่ให้บริการ บุคคลที่ให้บริการ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่วัดถึงระดับความพึงพอใจ ของผู้ใช้บริการต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจผู้ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง วิธีนี้ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

3. การสังเกต ทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการโดยวิธีการสังเกต พฤติกรรมก่อนมารับบริการ ขณะรับบริการและหลังจากรับบริการแล้ว เช่น สังเกตสีหน้า ท่าทางการพูด การวัดความพึงพอใจวิธีนี้ต้องทำอย่างจริงจังจึงจะสามารถประเมินถึงความพึงพอใจของผู้มารับบริการได้อย่างถูกต้อง จะเห็นได้ว่า การวัดความพึงพอใจต่อการรับบริการนั้นสามารถสามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับความสะดวกความเหมาะสมตลอดจนจุดมุ่งหมาย หรือ เป้าหมายของการวัดด้วย จะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพหรือน่าเชื่อถือได้

ดังนั้นความพึงพอใจ ความรู้สึกที่ดี หรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ในด้านบวกซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นเมื่อได้รับการตอบสนองตามความคาดหวังและความต้องการของตนเอง จึงทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้นๆหรือสิ่งที่ควรจะเป็นไปตามความต้องการ ความพึงพอใจจึงเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นการรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับอาจจะมากหรือน้อยก็ได้ และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ถ้าเมื่อสิ่งใดสามารถตอบสนองต่อความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกผิดหวัง ไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จันทร์เพ็ญ สุภาแก้ว (2553) ได้ศึกษาการใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษานารีอนุสรณ์ 1 บ้านแม่เมืองน้อย อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่พบว่า การใช้แผนการจัดกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เกมทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมีพัฒนาการขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เกมอยู่ในระดับสูง

ชญญา ชันทะสีมาเฉลิม (2556) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนสวีวิทยา ที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวีวิทยา จังหวัดชุมพร ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารในชีวิตประจำวันพัฒนาขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก

โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชค (2554) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสับสนและบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษมากกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสับสนและบทบาทสมมติอยู่ในระดับค่อนข้างดี

ทัศพร ไตรรัตน์ (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.7137 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 71.37 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ปิยภัทร พลับพลา (2559) ได้ทำการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบ มุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ สื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจับเต่า สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 พบว่าความสามารถในการ สื่อสาร ภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบ มุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่ม ควบคุมที่เรียนรู้ตามรูปแบบการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภัทธรา อรุณรัตน์ (2552) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีต่อ ทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต แห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 27 คน สุ่ม แบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) พบว่าการจัดกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีต่อ ทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมิน ทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

ไรวินท์ปภา ภัทธวิเศษพันธ์ (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดการสอน ภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจ ต่อการเรียนโดยใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

วันเพ็ญ ห่อทอง (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง Uttaradit : The Town of Beauty สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนด่านแม่คำมันพิทยาคม อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบ ร่วมมือ เรื่อง Uttaradit : The Town of Beauty มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียน โดยเฉลี่ยร้อยละ 74.56/79.18 ซึ่งสูงเกินกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และนักเรียนมีความพึงพอใจ หลังเรียนด้วยชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง Uttaradit : The Town of Beauty อยู่ในระดับพอใจอย่างยิ่ง

วารสาร วราธิพร (2558) การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผลความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียนกลุ่มทดลองอยู่ในระดับมากที่สุด

สุรศักดิ์ แจ่มเจริญ (2559) ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนวิชา Communicative English through Media (1500107) หมวดวิชาศึกษาทั่วไปภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 43 คนจาก 4 สาขาวิชา พบว่านักศึกษาที่เรียน โดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษามีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นักศึกษามีความพึงพอใจและมีความเชื่อมั่นในกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาว่าจะช่วยให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งนักศึกษามั่นใจว่าจะสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยมีผลการวิเคราะห์ความเห็นของนักศึกษาต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาอยู่ในระดับที่มากที่สุด

หทัยกาญจน์ วงษ์แก้ว (2551) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My Village โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภทแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองเขียว ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My Village มีประสิทธิภาพเท่ากับ 74.76/79.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดการสอน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับความพึงพอใจมาก

เล (Le, 2006) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาเวียดนาม โดยทำการศึกษา 3 บริบทคือ ห้องเรียนที่ฝึกใช้กลวิธีสื่อสารโดยตรง ห้องเรียนที่เน้นทักษะการพูดและฝึกภาคสนามเป็นไกด์นำเที่ยว และศึกษาความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมการทดลองเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้กลวิธีสื่อสาร ซึ่งผู้เข้าร่วมงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ครู 1 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากวิทยาลัยอยู่ในประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษา

เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม A และ กลุ่ม B ทั้งสองกลุ่มจะเรียนทั้ง 3 บริบทเหมือนกัน โดยกลุ่ม A จะถูกแนะนำให้รู้เทคนิคการสื่อสารภาษาอังกฤษและใช้กลวิธีก่อนที่จะเรียน ส่วนกลุ่ม B ไม่ได้ถูกแนะนำกลวิธีการสื่อสารก่อน ซึ่งกลวิธีการสื่อสาร ที่ใช้มี 4 กลวิธี ประกอบด้วย การใช้คำใกล้เคียง การใช้คำที่ใช้ได้ทุกจุดประสงค์ การใช้คำอ้อม และการใช้คำเต็มเต็ม การเก็บข้อมูล เก็บข้อมูลทั้ง 3 บริบท โดยใช้เทคนิคการสังเกตและบันทึกเทป วิดีโอ และ สัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่ม A และกลุ่ม B มีความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารทั้ง 3 บริบทไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามในบริบทของการฝึกเป็นไกด์นำเที่ยว กลุ่ม A มีความกระตือรือร้นที่จะสื่อสารกับนักท่องเที่ยวที่เป็นเจ้าของภาษามากกว่า กลุ่ม B ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลวิธีการสื่อสาร 3 บริบท พบว่า ทั้งครูและนักเรียนเห็นว่าการจัดกิจกรรมแบบนี้เหมาะสม ช่วยให้นักเรียนใช้กลวิธีสื่อสารได้จริง

โมนีย โมเอยาด มุบาตาส (Monia Moayad Mubaslat, 2011) ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้เกมเพื่อการศึกษาต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา พบว่าคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งให้เห็นว่าการใช้เกมเพื่อการศึกษาภาษาอังกฤษสามารถสร้างสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียน

งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศสรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านรูปแบบการจัดกิจกรรมต่างๆ สามารถพัฒนาความรู้และความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียนได้อีกทั้งการจัดกิจกรรมยังสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและสร้างบรรยากาศที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และ ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดกิจกรรมในห้องเรียนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน หรือผู้เรียนและผู้เรียน ช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนตามสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น บทบาทสมมติที่ครูกำหนด หรือ สถานการณ์จำลอง สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนและพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียนได้ ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียน 179 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

- 3.2.1 แผนการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน
- 3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน
- 3.2.3 แบบแบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน แบบถามตอบปากเปล่า Q&A-Question and Answer

3.2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการการเรียนรู้ การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน

3.3.1.1 หนังสือเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต วารสาร เพื่อหาเนื้อหาที่ สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3.3.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาอังกฤษ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหา และ นำเนื้อหาการเรียนรู้มาออกแบบกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาการเรียนรู้ทั้งหมด 5 เรื่องดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 In the Garden จำนวน 1 แผน ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Home Time จำนวน 1 แผน ระยะเวลา 4 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 At School จำนวน 1 แผน ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 My Day จำนวน 1 แผน ระยะเวลา 5 ชั่วโมง

ทั้ง 5 บทเรียนใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ ด้วยการเรียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เพื่อ พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชา อุปถัมภ์

3.3.1.3 ผู้วิจัยนำแผนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผนที่สร้างขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เพื่อนำแผนการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้ เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุดตามเป้าหมายโดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด

โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้น ไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แผนกิจกรรมปฏิสัมพันธ์มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.3.1.4 ผู้วิจัยนำแผนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียน

3.3.2.1 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียน

3.3.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียนโดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทดลอง

3.3.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียน จำนวน 4 หน่วย

หน่วยที่ 1 In the Garden ทดสอบโดยใช้ Paper-based test จำนวน 10 ข้อ

หน่วยที่ 2 Home Time ทดสอบโดยใช้ Oral test การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

หน่วยที่ 3 At School ทดสอบโดยใช้ Paper-based test จำนวน 10 ข้อ

หน่วยที่ 4 My Day ทดสอบโดยใช้ Oral test การพูดนับพลัน (Impromptu speech) ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3.2.4 สร้างเกณฑ์ประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยดัดแปลงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนจากเกณฑ์การประเมิน Speaking Rubric (Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery) และ Performance Assessment for Language Students- PALS (2004) เป็น 3 ระดับ คือ ดี ปานกลาง ปรับปรุง

3.3.2.5 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.2.6 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียน และเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบทดสอบจะพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาความสามารถทางการสื่อสารของนักเรียนตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่แผนการจัดกิจกรรม โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด
 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด
 -1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด
 โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5
 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารมีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.3.2.7 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียนที่
 ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

3.3.3 แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) จำนวน 10 ข้อ

3.3.3.1 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบทดสอบวัด
 ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer)

3.3.3.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) โดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐาน
 การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3.3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ แบบถามตอบ
 ปากเปล่า Q&A (Question and Answer) จำนวน 10 ข้อ

ข้อที่ 1-4 ข้อ เป็นคำถาม What ที่มีภาพประกอบ

ข้อที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำถาม Yes/No Question

ข้อที่ 7-10 เป็นคำถาม Wh-Questions อื่นๆ ได้แก่ Where, When และ Why โดยไม่มี
 ภาพประกอบ

3.3.3.4 นำแบบทดสอบแบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) ที่สร้าง
 ขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตาม
 คำแนะนำ

3.3.3.5 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารแบบถามตอบปาก
 เปล่า Q&A (Question and Answer) ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพ
 ด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบทดสอบจะพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหา กับความสามารถ
 ทางการสื่อสารของนักเรียนตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละแผนการจัดการ
 โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด
 -1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด
 โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5
 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารมีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.33.6 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารแบบถามตอบปากเปล่า
 Q&A (Question and Answer) ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

3.3.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาชุดกิจกรรมการสอน
 ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์ มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)
 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

3.3.4.1 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม
 ปฏิสัมพันธ์ โดยจะสอบถามความพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้าน
 ประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบใช้มาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีของลิเคิร์ต
 (Likert Scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับมาก
- 3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 105 -106)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับดีมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึงมีความพึงพอใจในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึงมีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

3.3.4.2 นำแบบประเมินความพึงพอใจให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ
 คุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของคำถาม ความถูกต้องด้านภาษาและให้
 ข้อเสนอแนะ จากนั้นจะปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.3.4.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจ ที่ผู้วิจัยจะสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเกณฑ์การประเมินดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่วัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่วัด
- 1 หมายถึง แน่ใจข้อความไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่วัด

โดยจะใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารมีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.3.4.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.4.1 ชั้นเตรียมการ

3.4.1.1 ผู้วิจัยทำบันทึกข้อความถึงผู้อำนวยการโรงเรียนประชาอุปถัมภ์ จังหวัดนนทบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.2 ชั้นดำเนินการทดลอง

3.4.2.1 ผู้วิจัยชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีประเมินผลการเรียนและทำความเข้าใจ การจัดการเรียนการสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

3.4.2.2 ดำเนินการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ตามแผนการจัดกิจกรรมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง

3.4.2.3 เมื่อสอนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์แล้ว ตามแผนการจัดกิจกรรมในแต่ละแผน ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบ และเกณฑ์การให้คะแนนการพูด เมื่อจัดกิจกรรมครบ 15 ชั่วโมงแล้ว ทดสอบทักษะการสื่อสารของนักเรียน โดยใช้แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) จำนวน 10 ข้อ

3.4.2.4 ให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.4.2.5 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.5.1 ผลการทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และคะแนนร้อยละ

3.5.2 การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ใช้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมระหว่างคะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

มีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนน ดังนี้

ให้ 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้อง ของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณสูตรที่จะมีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 มีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปคัดเลือกข้อสอบข้อนั้นไว้ใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรแก้ไขปรับปรุง หรือ ตัดทิ้ง

3.6.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

3.6.2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) มีสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.103)

$$S.D = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	$\sum$	แทน	ผลรวม

3.6.2.3 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{X \times 100}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	คะแนนร้อยละ
	X	แทน	คะแนนที่ต้องการนำมาหาค่าร้อยละ
	N	แทน	คะแนนเต็ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน

ผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

4.1 ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ตารางที่ 4.1 แสดงคะแนน/ร้อยละของผลการสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วย จำนวน 4 หน่วย ของนักเรียน จำนวน 40 คน

ลำดับ	ผลการสอบหลังเรียนจำนวน 4 หน่วย				คะแนน รวม 38 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ มีคะแนน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	หน่วยที่ 1 Paper based test 10คะแนน	หน่วยที่ 3 Paper based test 10 คะแนน	หน่วยที่ 2 Oral test 9 คะแนน	หน่วยที่ 4 Oral test 9 คะแนน			
1	7	7	4	7	25	65.79	ไม่ผ่าน
2	9	10	7	7	33	82.50	ผ่าน
3	8	10	9	7	34	85.00	ผ่าน
4	3	5	9	7	24	60.00	ไม่ผ่าน
5	8	10	9	7	34	85.00	ผ่าน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	ผลการสอบหลังเรียนจำนวน 4 หน่วย				คะแนน รวม 38 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ มีคะแนน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	หน่วยที่ 1 Paper based test 10คะแนน	หน่วยที่ 3 Paper based test 10 คะแนน	หน่วยที่ 2 Oral test 9 คะแนน	หน่วยที่ 4 Oral test 9 คะแนน			
6	6	8	4	6	24	60.00	ไม่ผ่าน
7	0	4	3	4	11	27.50	ไม่ผ่าน
8	7	7	7	7	28	70.00	ไม่ผ่าน
9	7	10	4	7	28	70.00	ไม่ผ่าน
10	7	10	9	9	35	87.50	ผ่าน
11	7	10	7	9	33	82.50	ผ่าน
12	7	5	7	7	26	65.00	ไม่ผ่าน
13	8	7	4	6	25	62.50	ไม่ผ่าน
14	6	6	4	6	22	55.00	ไม่ผ่าน
15	9	7	6	7	29	72.50	ไม่ผ่าน
16	6	8	4	6	24	60.00	ไม่ผ่าน
17	1	6	3	6	16	40.00	ไม่ผ่าน
18	9	10	4	7	34	85.00	ผ่าน
19	4	10	6	6	26	65.00	ไม่ผ่าน
20	9	10	8	9	36	90.00	ผ่าน
21	6	8	6	8	28	70.00	ไม่ผ่าน
22	2	7	3	5	17	42.50	ไม่ผ่าน
23	8	7	9	7	31	77.50	ผ่าน
24	7	8	4	6	25	62.50	ไม่ผ่าน
25	9	8	5	6	28	70.00	ไม่ผ่าน
26	8	10	7	9	34	85.00	ผ่าน
27	0	5	3	5	13	32.50	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	ผลการสอบหลังเรียนจำนวน 4 หน่วย				คะแนน รวม 38 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ มีคะแนน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	หน่วยที่ 1 Paper based test 10คะแนน	หน่วยที่ 3 Paper based test 10 คะแนน	หน่วยที่ 2 Oral test 9 คะแนน	หน่วยที่ 4 Oral test 9 คะแนน			
28	7	6	8	6	27	67.50	ไม่ผ่าน
29	9	5	5	5	24	60.00	ไม่ผ่าน
30	4	8	6	8	26	65.00	ไม่ผ่าน
31	6	9	5	9	29	72.50	ไม่ผ่าน
32	8	7	7	7	29	72.50	ไม่ผ่าน
33	6	10	3	5	24	60.00	ไม่ผ่าน
34	7	6	3	6	22	55.00	ไม่ผ่าน
35	5	10	6	8	29	72.50	ไม่ผ่าน
36	1	5	3	5	14	35.00	ไม่ผ่าน
37	7	8	7	8	30	75.00	ผ่าน
38	4	10	3	9	26	65.00	ไม่ผ่าน
39	5	6	7	6	24	60.00	ไม่ผ่าน
40	9	10	9	9	37	92.50	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	6.15	7.83	5.68	6.85			

จากตารางที่ 4.1 แสดงคะแนน/ร้อยละ ของผลการสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วย จำนวน 4 หน่วย พบว่านักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ผ่านเกณฑ์ มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และนักเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 72.50 แต่เมื่อเปรียบเทียบการสอบของนักเรียนในแต่ละด้าน การสอบ Paper based test หน่วยที่ 1 และ 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเพิ่มขึ้นจาก 6.15 เป็น 7.83

ตารางที่ 4.2 ตารางคะแนนการพูดบทบาทสมมุติ (Role-play) ของนักเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ในแต่ละด้าน

ลำดับ	ความถูกต้อง (3 คะแนน)	ความคล่องแคล่ว (3 คะแนน)	น้ำเสียงประกอบ การพูด (3 คะแนน)	คะแนนรวม (9 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	ผ่านเกณฑ์มี คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
1	1	1	2	4	44.44	ไม่ผ่าน
2	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
3	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
4	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
5	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
6	2	1	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
7	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
8	2	2	3	7	77.78	ผ่าน
9	1	2	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
10	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
11	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
12	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
13	1	2	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
14	2	1	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
15	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
16	2	1	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
17	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
18	1	2	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
19	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
20	2	3	3	8	88.89	ผ่าน
21	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
22	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ลำดับ	ความ ถูกต้อง (3 คะแนน)	ความ คล่องแคล่ว (3 คะแนน)	น้ำเสียง ประกอบ การพูด (3 คะแนน)	คะแนน รวม (9 คะแนน)	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์มี คะแนนไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 75
23	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
24	1	2	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
25	2	2	1	5	55.56	ไม่ผ่าน
26	2	2	3	7	77.78	ผ่าน
27	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
28	3	2	3	8	88.89	ผ่าน
29	2	2	1	5	55.56	ไม่ผ่าน
30	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
31	2	1	2	5	55.56	ไม่ผ่าน
32	2	2	3	7	77.78	ผ่าน
33	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
34	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
35	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
36	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
37	2	2	3	7	77.78	ผ่าน
38	1	1	1	3	33.33	ไม่ผ่าน
39	3	2	2	7	77.78	ผ่าน
40	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	1.88	1.93	1.88	5.68		

ตารางที่ 4.2 ตารางคะแนนการพูดบทบาทสมมุติของนักเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ในแต่ละด้าน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75 ที่ถือว่าผ่านเกณฑ์จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 60 เมื่อพิจารณาผลคะแนนแต่ละด้านพบว่านักเรียนมีคะแนนความคล่องแคล่วในการแสดงบทบาทสมมุติสูงสุด(คะแนนเฉลี่ย 1.93) ความถูกต้องในการแสดงบทบาทสมมุติ(คะแนนเฉลี่ย 1.88) และน้ำเสียงประกอบการพูดมี(คะแนนเฉลี่ย 1.88)

ตารางที่ 4.3 ตารางคะแนนการพูดแบบเขียนพลัน (Impromptu speech) ของนักเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ในแต่ละด้าน

ลำดับ	ความถูกต้อง (3 คะแนน)	ความคล่องแคล่ว(3 คะแนน)	การเรียงลำดับข้อความ (3 คะแนน)	คะแนนรวม (9 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	ผ่านเกณฑ์มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
1	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
2	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
3	3	2	2	7	77.78	ผ่าน
4	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
5	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
6	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
7	1	2	1	4	44.44	ไม่ผ่าน
8	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
9	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
10	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
11	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
12	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
13	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
14	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
15	3	2	2	7	77.78	ผ่าน
16	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ลำดับ	ความ ถูกต้อง (3 คะแนน)	ความ คล่องแคล่ว (3 คะแนน)	การ เรียงลำดับ ข้อความ (3 คะแนน)	คะแนน รวม (9 คะแนน)	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์มี คะแนนไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 75
18	2	2	2	7	77.78	ผ่าน
19	1	3	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
20	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
21	3	2	3	8	88.89	ผ่าน
22	1	2	2	5	55.56	ไม่ผ่าน
23	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
24	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
25	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
26	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
27	2	2	1	5	55.56	ไม่ผ่าน
28	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
29	2	2	1	5	55.56	ไม่ผ่าน
30	3	3	2	8	88.89	ผ่าน
31	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
32	2	3	2	7	77.78	ผ่าน
33	2	2	1	5	55.56	ไม่ผ่าน
34	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
35	3	3	2	8	88.89	ผ่าน
36	1	3	1	5	55.56	ไม่ผ่าน
37	2	3	3	8	88.89	ผ่าน
38	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
39	2	2	2	6	66.67	ไม่ผ่าน
40	3	3	3	9	100.00	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.20	2.52	2.10	6.85		

ตารางที่ 4.3 ตารางคะแนนการพูดเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของนักเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ในแต่ละด้าน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75 ผ่านเกณฑ์จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 57.50 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 42.50 และเมื่อพิจารณาผลคะแนนรวมแต่ละด้าน พบว่านักเรียนมีคะแนนความคล่องแคล่วในการพูดสูงสุด (คะแนนเฉลี่ย 2.52) ความถูกต้องในการใช้ภาษา(คะแนนเฉลี่ย 2.20) และการเรียงลำดับข้อความ (คะแนนเฉลี่ย 2.10)

ตารางที่ 4.4 ตารางคะแนนการสอบวัดความสามารถแบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question & Answer)

ลำดับ	ข้อ ที่ 1	ข้อ ที่ 2	ข้อ ที่ 3	ข้อ ที่ 4	ข้อ ที่ 5	ข้อ ที่ 6	ข้อ ที่ 7	ข้อ ที่ 8	ข้อ ที่ 9	ข้อ ที่ 10	คะแนน รวม	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ มีคะแนน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	8	80	ผ่าน
2	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	8	80	ผ่าน
3	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	8	80	ผ่าน
4	1	0	0	0	1	0	0	1	1	0	4	40	ไม่ผ่าน
5	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	8	80	ผ่าน
6	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	8	80	ผ่าน
7	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	4	40	ไม่ผ่าน
8	1	1	0	1	0	1	1	0	1	0	6	60	ไม่ผ่าน
9	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	8	80	ผ่าน
10	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	8	80	ผ่าน
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	9	90	ผ่าน
12	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	7	70	ไม่ผ่าน
13	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	5	50	ไม่ผ่าน
14	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	8	80	ผ่าน
15	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	8	80	ผ่าน
16	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	8	80	ผ่าน
17	1	1	0	1	0	1	0	0	0	1	5	50	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อ ที่ 1	ข้อ ที่ 2	ข้อ ที่ 3	ข้อ ที่ 4	ข้อ ที่ 5	ข้อ ที่ 6	ข้อ ที่ 7	ข้อ ที่ 8	ข้อ ที่ 9	ข้อ ที่ 10	คะแนน รวม	คิดเป็น ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ มีคะแนน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
18	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	8	80	ผ่าน
19	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	9	90	ผ่าน
20	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	9	90	ผ่าน
21	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	8	80	ผ่าน
22	1	1	1	1	1	0	1	1	0	0	7	70	ไม่ผ่าน
23	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	8	80	ผ่าน
24	1	1	1	1	0	1	0	0	1	1	7	70	ไม่ผ่าน
25	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	8	80	ผ่าน
26	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	8	80	ผ่าน
27	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	5	50	ไม่ผ่าน
28	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	8	80	ผ่าน
29	1	1	1	1	1	0	0	1	0	1	7	70	ไม่ผ่าน
30	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	8	80	ผ่าน
31	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	8	80	ผ่าน
32	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	8	80	ผ่าน
33	1	1	1	1	1	1	0	1	0	0	7	70	ไม่ผ่าน
34	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	5	50	ไม่ผ่าน
35	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	8	80	ผ่าน
36	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	4	40	ไม่ผ่าน
37	1	1	1	1	1	1	0	1	0	0	7	70	ไม่ผ่าน
38	1	1	1	1	1	0	0	1	1	0	7	70	ไม่ผ่าน
39	1	1	1	1	0	0	1	0	0	0	5	50	ไม่ผ่าน
40	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	8	80	ผ่าน
ผู้สอบ ผ่าน	40	37	37	36	30	28	22	21	20	16			

จากตารางที่ 4.4 แสดงคะแนน/ร้อยละ ของผลการสอบสัมภาษณ์ปากเปล่า พบว่านักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 มีจำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 60 นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40

4.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ข้อ ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	ความ เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความ พึงพอใจ
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้		4.24	0.84	มาก
1	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย (เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม)	4.44	0.72	มาก
2	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับบทเรียน	4.21	0.80	มาก
3	กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกล้าตอบ คำถาม กล้าพูดภาษาอังกฤษ	3.87	0.92	มาก
4	นักเรียนพึงพอใจที่ได้พูดภาษาอังกฤษมาก ขึ้นในขณะที่ครูทำกิจกรรม	4.13	0.92	มาก
5	กิจกรรมสนุกและน่าสนใจ	4.54	0.68	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนรู้		4.29	0.72	มาก
1	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความหลากหลาย (เช่นการใช้คอมพิวเตอร์, บัตรคำ, อุปกรณ์ ที่ใช้เล่นเกม)	4.51	0.64	มากที่สุด
2	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียน อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.28	0.76	มาก
3	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความชัดเจน เข้าใจ ง่าย	4.41	0.68	มาก

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อ ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	ความ เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความ พึงพอใจ
4	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความแปลกใหม่	4.23	0.76	มาก
5	สื่อที่ใช้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับ เนื้อหา	4.03	0.78	มาก
ประโยชน์ที่ได้รับ		4.32	0.63	มาก
1	นักเรียนสามารถตอบคำถามภาษาอังกฤษ สั้นๆ ง่ายๆ จากเรื่องที่เรียนได้	4.26	0.59	มาก
2	นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น	4.31	0.66	มาก
3	นักเรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ มากขึ้น	4.15	0.71	มาก
4	นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวันได้	4.18	0.56	มาก
5	นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	4.69	0.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยภาพรวมพบว่าระดับความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ย 4.24) ระดับความพึงพอใจด้านสื่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ย 4.29) และประโยชน์ที่ได้รับอยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ย 4.32)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้มีระดับความพึงพอใจมากที่สุดคือ กิจกรรมสนุกและน่าสนใจมีคะแนนเฉลี่ย 4.54 และมีความพึงพอใจในระดับมาก เรียงลำดับดังนี้ กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย (คะแนนเฉลี่ย 4.44) กิจกรรมมีความเหมาะสมกับบทเรียน (คะแนนเฉลี่ย 4.21) นักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นในขณะที่ครูทำกิจกรรม (คะแนนเฉลี่ย 4.13) และ กิจกรรมที่การเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกล้าตอบคำถาม กล้าพูดภาษาอังกฤษ (คะแนนเฉลี่ย 3.87)

ด้านสื่อการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดคือ สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความหลากหลาย (คะแนนเฉลี่ย 4.51) และมีความพึงพอใจในระดับมากเรียงลำดับดังนี้ สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความชัดเจน เข้าใจง่าย (คะแนนเฉลี่ย 4.41) สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น (คะแนนเฉลี่ย 4.28) สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความแปลกใหม่ สร้างสรรค์ (คะแนนเฉลี่ย 4.23) และ สื่อที่ใช้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา (คะแนนเฉลี่ย 4.03)

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดคือ นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข (คะแนนเฉลี่ย 4.69) และมีความพึงพอใจในระดับมากเรียงลำดับดังนี้ นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น (คะแนนเฉลี่ย 4.31) นักเรียนสามารถตอบคำถามภาษาอังกฤษสั้นๆ ง่ายๆ จากเรื่องที่เรียนได้ (คะแนนเฉลี่ย 4.26) นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ (คะแนนเฉลี่ย 4.18) นักเรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น (คะแนนเฉลี่ย 4.15)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลการศึกษาตามลำดับได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมแบบปฏิสัมพันธ์ มีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
ตัวแปรต้น
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4
แผน
- 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน
  - หน่วยที่ 1 In the Garden ทดสอบโดยใช้ Paper based test จำนวน 10 ข้อ
  - หน่วยที่ 2 Home Time ทดสอบโดยใช้ Oral test การแสดงบทบาทสมมติ (Role-paly) ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
  - หน่วยที่ 3 At School ทดสอบโดยใช้ Paper based test จำนวน 10 ข้อ
  - หน่วยที่ 4 My Day ทดสอบโดยใช้ Oral test การพูดฉับพลัน (Impromptu speech) ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
- 3) แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer)
- 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการกร
การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
เรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

- 1) ขั้นเตรียมการ
  - 1.1) ผู้วิจัยจะบันทึกข้อความถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ จังหวัดนนทบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2) ขั้นดำเนินการทดลอง
  - 2.1) ผู้วิจัยชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีประเมินผลการเรียนและทำความเข้าใจ การจัดการเรียน การสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
  - 2.2) จะดำเนินการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ตามแผนการจัดกิจกรรมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง
  - 2.3) เมื่อสอนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์แล้ว ตามแผนการจัดกิจกรรมในแต่ละแผน ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบ และ

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด เมื่อจัดกิจกรรมครบ 15 ชั่วโมงแล้ว ทดสอบทักษะการสื่อสารของนักเรียนโดยใช้แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) จำนวน 10 ข้อ

2.4) ให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังจากได้เรียนชุดกิจกรรม

2.5) ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- 1) ผลการทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และคะแนนร้อยละ
- 2) การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ใช้ค่าเฉลี่ย ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลได้ดังนี้

5.1.1 ผลการทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์พบว่านักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75.00 มีจำนวน 24 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 60.00 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00

5.1.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่า ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.63) ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.72) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.84) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลได้ดังนี้

5.2.1 ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์พบว่า ผลการสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วย จำนวน 4 หน่วยนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75.00 ผ่านเกณฑ์ มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และนักเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 72.50

เมื่อพิจารณาผลการสอบระหว่างหน่วยที่ 1 และ หน่วยที่ 3 ซึ่งเป็นการทดสอบโดยใช้ Paper-Based Test จากผลทดสอบหลังเรียนหน่วยที่ 1 ของนักเรียน คะแนนเฉลี่ย 6.15 เปรียบเทียบกับผลทดสอบหน่วยที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 7.83 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเพิ่มขึ้น 1.68 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมุติ, การสัมภาษณ์, การทำกิจกรรมกลุ่ม และการเล่นเกมช่วยให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้นรวมถึงผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบภาษาและเนื้อหาที่เหมาะสมโดยเลือกใช้รูปแบบประโยคสนทนาจากสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของปิยภัทร พลัฒา (2559) ได้ทำการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจิบเต่าสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 พบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนรู้อตามรูปแบบการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจันทรเพ็ญ สุภาแก้ว (2553) ได้ศึกษาการใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษานารีอนุสรณ์ 1 บ้านแม่เมื่อน้อง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่พบว่า การใช้แผนการจัดกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์โดยเล่นเกมทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมีพัฒนาการขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

การทดสอบหลังเรียน Oral test โดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play) ในหน่วยที่ 2 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด โดยได้คะแนนเฉลี่ย 1.93 คะแนน ด้านความถูกต้องคะแนนเฉลี่ย 1.88 และ น้ำเสียงประกอบการพูดคะแนนเฉลี่ย 1.88

การทดสอบหลังเรียน Oral test โดยใช้การพูดเฉียบพลัน (Impromptu speech) ในหน่วยที่ 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านในด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด โดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.52 ด้านความถูกต้องคะแนนเฉลี่ย 2.20 ด้านการเรียงลำดับข้อความคะแนนเฉลี่ย 2.10 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency)

การเสริมให้นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency) ในงานวิจัยนี้มีขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ครูหรือผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูล เรียกว่าขั้นนำเสนอ (Presentation) โดยผู้สอนจะนำเสนอรูปแบบและความหมายของภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมาย (Meaning) ของไวยากรณ์ที่นำเสนอแล้วตามด้วยโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Form) และจบลงด้วยการออกเสียง (Pronunciation) หลังจากนั้นจะเป็นขั้นฝึก (Practice) ซึ่งมุ่งเน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษาของนักเรียน นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกพูดในขั้นนี้ โดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม และ ฝึกเป็นคู่ และขั้นต่อไปเป็นการใช้ภาษาในขั้นการนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้ว มาใช้ผ่านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ คือ การเล่นเกม, การแสดงบทบาทสมมติ, การสัมภาษณ์ และ การทำกิจกรรมกลุ่ม

กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับ ชูพร ดันตระกูล (2557) ที่ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวว่าการใช้กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกการสื่อสารควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุดซึ่งจะช่วยให้เข้าใจและส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ ตลอดจนกล้าแสดงออก นอกจากนี้ ศันสนะ มูลทาดี (2559) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่รับการพัฒนากิจกรรมพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีทักษะการพูดระหว่างการทดลองสูงขึ้น โดยลำดับ โดยทักษะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.2 ผลการทดสอบแบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) พบว่านักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75.00 ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 24 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 60.00 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 จากการพิจารณาแบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question & Answer)

จากการพิจารณารายข้อในจำนวน 10 ข้อ พบว่า ข้อ 1-4 ซึ่งเป็นคำถาม What ที่มีภาพประกอบ นักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 94.00 ตอบคำศัพท์ได้ถูกต้อง ทั้งยังมีรูปประโยคการตอบที่สมบูรณ์ สิ่งนี้แสดงประโยชน์ของการใช้บัตรคำศัพท์เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งในการเรียนการสอน กล่าวคือบัตรคำศัพท์ ถือเป็นหนึ่งในบทเรียนสื่อประสม ที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น และยังสร้างความจดจำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา เจตบุตร (2554) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนสื่อประสม ที่ประกอบด้วยเกม หนังสือสามมิติ บัตรคำ รูปภาพ และสื่อผ่านคอมพิวเตอร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำเนา ศรีประมงค์ (2547:บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยองจังหวัดระยอง จำนวน 40 คนใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่าการใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเข้ามาประกอบการสอนช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงโดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระจากกัน และพบว่าการใช้เกมคำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่าการสอนด้วยวิธีปกติ

คำถามข้อที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำถาม Yes/No Question และมุ่งถามกิจกรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักเรียนร้อยละ 70.00 สามารถตอบได้ โดยสามารถใช้ประโยคสมบูรณ์ในการตอบ นักเรียนที่ตอบคำถามนี้ไม่ได้ เนื่องจากไม่สามารถดึงคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันมาใช้ได้ทันที และแสดงการลังเลที่จะตอบเพราะไม่แน่ใจว่าควรตอบโดยการใช้คำศัพท์ที่เรียนมา หรือตอบข้อเท็จจริงในกิจกรรมประจำวันที่ได้ทำจริงของตนเอง

คำถามข้อที่ 7-9 เป็นคำถาม Wh-Questions อื่นๆ ได้แก่ Where และ When โดยไม่มีภาพประกอบ นักเรียนร้อยละ 60.00 สามารถได้คะแนนในส่วนนี้ ที่ไม่ได้คะแนนเนื่องจากตอบด้วยประโยคไม่สมบูรณ์ สิ่งนี้แสดงให้เห็นได้ว่า คลังคำศัพท์ของนักเรียนได้เพิ่มพูนขึ้น และสามารถนำมาใช้เพื่อการสื่อสารได้

อย่างไรก็ตามข้อที่ 10 ซึ่งเป็นคำถามที่ต้องให้เหตุผล โดยใช้ Why (ต่อเนื่องจากคำถามข้อที่ 9) ถามว่า Why do you like it? มีนักเรียนตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 40.00 ผู้วิจัยพบว่าคำถามข้อนี้เป็นการให้เหตุผล และแสดงความคิดเห็น ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีวงคำศัพท์เพิ่มพูนขึ้นไปตามหน่วยการเรียน แต่ก็ถือว่าเป็นวงศัพท์ที่ไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อการสื่อสารที่แสดงความคิดเห็นได้ นอกจากนี้ นักเรียนยังไม่สามารถเรียบเรียงประโยคเพื่ออธิบายเหตุผลได้ เพียเจต์ (Piaget : 1952) ได้กล่าวว่า สถิติปัญญาของเด็กช่วงอายุ 7-11 ปี อยู่ในขั้นการคิดค้นด้วยรูปธรรม (Concrete Operational Stage) เป็นวัยที่สามารถสร้างกฎเกณฑ์ เข้าใจเหตุผล รู้จักแก้ปัญหาสิ่งต่างๆที่เป็น

รูปธรรมได้ ฉะนั้นข้อคำถามที่เป็นการถามความคิดเห็นที่มีลักษณะเชิงนามธรรมอยู่ด้วยอาจเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ ดังที่ปริษา บุญมาศ (2551) กล่าวว่า ลักษณะการคิดเชิงเหตุผลเป็นการใช้ความรู้เดิมมาสรุปเป็นความรู้ใหม่ โดยใช้ความคิดตามหลักการและเหตุผล ซึ่งได้จากประสบการณ์โดยหาเหตุผลจากข้อมูลที่ได้รับนั้นสามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้

การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจากการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เน้นบทบาทของผู้เรียนเป็นสำคัญ รูปแบบกิจกรรมส่วนใหญ่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในห้องเรียน ดังที่ Richards (2006) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่า การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) อันเป็นกิจกรรมหนึ่งของการปฏิสัมพันธ์ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ คิด และทำร่วมกัน กันระหว่างผู้เรียน 76 (Collaborative learning) นอกจากนี้การสร้างสถานการณ์ให้โต้ตอบกัน ยังช่วยให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เสมือนจริงได้ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายคู่ ได้แก่ การถามหาข้อมูล ที่ตนขาดหายไปจากคู่ของตน (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) ซึ่งกิจกรรมปฏิสัมพันธ์นี้ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเองโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ จากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันและผู้เรียนพยายามเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในงานวิจัย มีครูผู้สอนคอยผู้ควบคุม และให้ความช่วยเหลือระหว่างทำกิจกรรม โดยเฉพาะการตรวจสอบแก้ไขภาษา (Teacher's feedback) ปัจจุบันนี้ทำให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องของการพูดในทุกๆ กิจกรรมที่ได้เข้าร่วม

นอกจากนี้การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ที่ถือว่าการสอนภาษาระดับประโยคและปริศนา มากกว่าจะเป็นคำต่อคำ และยังเป็นการสอนด้วยประโยคสำเร็จรูปได้ช่วยให้ผู้เรียนจดจำประโยคนั้นๆ ได้ดี จนสามารถรับสาร แปลสารและตีความหมายได้อย่างรวดเร็วเวลาที่ได้ยิน หรือเมื่อต้องการสื่อสารประโยคเหล่านี้ ดังที่ เลวิส (Lewis 1993) ได้กล่าวว่า ความคล่องแคล่วจะมาจากการใช้ภาษาที่มีคลังคำศัพท์และประโยคจำนวนมากพอจนสามารถนำมาใช้ได้ทันที

ผลการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ของงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชค (2554) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสืบสนและบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 งานวิจัยของโชคอนันต์ พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับเออร์ ฮัก (UI Hag Zahoor :2017) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย 50คนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้การสอบ pre-test และ post-test โดยกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานและกลุ่มควบคุมจะได้รับการสอนแบบดั้งเดิม เมื่อทำการทดลองแล้ว มีการทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดพัฒนาการด้านทักษะการพูดของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้แนะนำการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่ามีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนเนื่องจากผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มพบว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธีให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่า ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28, S.D. = 0.73$)

จากการที่นักเรียนได้ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจว่า เรียนอย่างมีความสุข กิจกรรมมีความสนุก น่าสนใจ สื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมมีความหลากหลาย มีความชัดเจนเข้าใจง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรศักดิ์ แจ่มเจริญ (2559) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา พบว่านักศึกษาที่เรียน โดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา มีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นักศึกษามีความพึงพอใจและมีความเชื่อมั่นในกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาว่าจะช่วยให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งนักศึกษามั่นใจว่าจะสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยมีผลการวิเคราะห์ความเห็นของนักศึกษาต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา อยู่ในระดับที่มากที่สุด และเมื่อพิจารณาทางด้านความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.32, S.D. = 0.63$) ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.29, S.D. = 0.72$) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.3, S.D. = 0.84$) ตามลำดับ มีรายละเอียดดังนี้

5.2.3.1 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.32, S.D. = 0.63$) เนื่องจากนักเรียนสามารถตอบคำถามภาษาอังกฤษสั้นๆ ง่ายๆ จากเรื่องที่เรียนได้ จำคำศัพท์ได้มากขึ้น มีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ และสามารถนำความรู้

ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัญญา ชันทะสีมาเฉลิม (2556) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา ที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา จังหวัดชุมพร ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่พัฒนาขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก

5.2.3.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านสื่อการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.72) เนื่องจากสื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมมีความหลากหลาย เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ บัตรคำ อุปกรณ์ที่ใช้เล่นเกม สื่อมีความสร้างสรรค์ ชัดเจนเข้าใจง่าย เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพร ไตรรัตน์ (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 71.37 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดการสอน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก

5.2.3.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.3$, S.D. = 0.84) เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม กิจกรรมมีความน่าสนใจเหมาะสมกับบทเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าตอบคำถาม กล้าพูดภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นในขณะที่ทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไรวินท์ภา ภัทริวิเศษพันธ์ (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้

ข้อค้นพบที่น่าสนใจในงานวิจัยครั้งนี้

5.3.1 ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีความกล้าและคล่องแคล่วในการตอบคำถาม แต่นักเรียนบางส่วนยังไม่สามารถตอบคำถามเป็นรูปประโยคที่สมบูรณ์ได้ นักเรียนจะตอบคำถามเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนรู้หรือใช้รูปประโยคผิดไวยากรณ์ ซึ่งผู้สอนต้องตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน มาร์คอนซิน (Marconsin, 2003) กล่าวว่า การที่ครูแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในระหว่างที่นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความผิดพลาดของตนเองและจดจำสิ่งที่ถูกต้องนำไปสู่การพัฒนาได้ นอกจากนี้ครูจะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดทางการสื่อสารของนักเรียนแล้ว ครูยังสามารถเสริมสร้างความมั่นใจให้นักเรียนได้โดยการให้คำชมเชย สเลทเทอร์รี่ และ วิลลิส (Slattery and Willis, 2001, p. 43) กล่าวว่า การชมเชยนักเรียนนั้นสามารถสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนได้ และการทวนประโยคซ้ำๆ ให้นักเรียนยังสามารถช่วยในเรื่องการออกเสียงประโยคและให้นักเรียนคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย

According to Slattery and Willis in their book of English for Primary Teachers (2001, p. 43), although repetition of setphrases does not mean that children are acquiring language, it is still very important. They argue that repetition prepares children for meaningful communication in several ways i.e. by helping them get used to saying English, by allowing them to practise the intonation pattern, and by enabling them to gain confidence, especially if the teacher gives a lot of praise. Accordingly, for teacher of YL it is suggested to open chances and more time for the learners to listen words, utterances, set of phrases as a process of developing learners' speaking skill

5.3.2 ผู้วิจัยพบว่าในการสอบ Paper based test ครั้งที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75.00 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.50 ของนักเรียนทั้งหมด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติที่ย่อมมีอุปสรรคในการเรียนรู้ รวมถึงระยะเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมหน่วยแรกใช้เวลาเพียง 3 ชั่วโมงแล้วทำการทดสอบ หลังเรียนเลยนักเรียนอาจจะยังปรับตัวไม่ทันสำหรับการทดสอบ สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ตามกฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ของธอร์ไคค์ (Thronldike ,1966) กล่าวไว้การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดี ถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของรสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภานุวัฒน์ ศิริบุพงค์ (2560) ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

อาชีวศึกษา อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน และตัวแปรความรู้ความเข้าใจใน เรื่องที่สอน และยังสอดคล้องกับที่ สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์และคณะ (2544) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติย่อมมีอุปสรรคในการเรียนรู้มากกว่าเจ้าของภาษา

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

5.4.1.1 การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ผู้สอนต้องเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมหากต้องใช้สื่อที่เป็น Multimedia

5.4.1.2 ในการทำกิจกรรมครั้งแรกเมื่อนักเรียนจับคู่และจับกลุ่มเอง พบว่านักเรียนจะจับคู่และกลุ่มกับนักเรียนที่มีความสามารถระดับเดียวกัน เช่นคนเก่งอยู่กับคนเก่ง คนอ่อนอยู่กับคนอ่อน จึงทำให้ นักเรียนกลุ่มที่อ่อนจะไม่มั่นใจในการสื่อสาร ดังนั้นสำหรับชั้นเรียนขนาดใหญ่ หรือห้องเรียนที่มีการลดความสามารถของนักเรียน ในการทำกิจกรรมคู่ หรือ กิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนควรเป็นผู้จับคู่/กลุ่มให้นักเรียน เพื่อให้ในแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

5.4.1.3 การจัดกิจกรรมนี้ครูจะต้องใช้ภาษาอังกฤษทุกๆครั้งเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการโต้ตอบภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และเพื่อเป็นการส่งเสริม ให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษและถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้สู่การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

5.4.1.4 ควรใช้เวลาในการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ระยะยาวและต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างยั่งยืน

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.4.2.1 ควรศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในด้านการเขียนและอ่าน

5.4.2.2 ควรใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาให้มีขนาดเล็กถึงกลาง และ ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์นี้กับผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน โดยแบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง และ อ่อน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ. (2550). *การจัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุ.
- กาญจนา วิฒาญ. (2548). *การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาผู้บริหาร การศึกษา, 2548
- กำไลทิพย์ ปัตตะพงษ์. (2557). *นวัตกรรมการสอนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความเต็มใจในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กฤษณี คำชาย. (2551). *การจัดการชั้นเรียนอย่างสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: เพรินซ์ข้าหลวง ปรีณดี้ง แอนด์พับลิชซิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวใหม่ ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ระดับชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาอังกฤษ.
- จันทร์เพ็ญ สุภาแก้ว. (2549). *การใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต)*. อุดรดิตต์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตต์.
- ใจทิพย์ ณ สงขลา. (2550). *E-Instructional Design วิถีวิทยาการออกแบบการเรียนการสอน อิเล็กทรอนิกส์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชยาพล ชมชัยยา. (2560). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร (รายงานการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- ชญญา ชันทะสีมาเฉลิม. (2556). *ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนสวีวิทยา ที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสาร ใน ชีวิตประจำวัน (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต)*. เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพชรบุรี.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2545). *เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการศึกษา หน่วยที่ 1- 5*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชค. (2554). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสับสนและบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- ณัฐกานต์ ดันทิพย์. (2547). การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ดวงกมล ฐิติเวส. (2554). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครู ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- ดวงธิดา รักษาแก้ว. (2552). ผลของปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนออนไลน์ในสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ดวงพร มาตย์สมบัติ. (2552). การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ซิงเกิลกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง พูดของนักศึกษาผู้ใหญ่ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ทศพร ไตรรัตน์. (2559). การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2558). คำนี้อทักษะการใช้ภาษาอังกฤษครั้งที่ 5 (5th EF English Proficiency Index (EF EPI)). สืบค้น 03 มกราคม 2561, จาก <https://www.thairath.co.th/content/536930>.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2559). ผลโอเน็ต ม.6 เหลือทุกวิชาไม่ถึงครึ่ง. สืบค้น 03 มกราคม 2561, จาก <https://www.thairath.co.th/content/594218>
- ธราพร แซ่แห้ว. (2552). การพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ธวัชพร ตันตระกุล. (2557). การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น

- ปรีชา บุญมาศ. (2551). ทักษะการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม ศิลปสร้างสรรค์เน้นการผสมสี (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2547). จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี จำกัด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ปิยภัทร พลัฒลา. (2559). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ปริญญาโท). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงชั้นปีที่ 1. สกลนคร: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตสกลนคร.
- ภัทริรา อรุณรัตน์. (2552). ผลของการจัดกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ภาวิณี เพชรสว่าง. (2552). พฤติกรรมองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ซีวี แอลการพิมพ์
- ยุพเยาว์ เมืองหมุดและคณะ. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี (รายงานการวิจัย) พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี.
- รจนา เตชะศรี. (2550). ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายหนองหว่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้วเขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และ ภาณุวัฒน์ ศิรินุพงศ์. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน ชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 18(1), 83-93.
- รุ่งนภา เทศนา. (2550). การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีการสอนปกติ. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ไรวินท์ภา ภัทรวิเศษพันธ์. (2558). ผลการใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2541). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ : ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)
- วรรณพร เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- วรางคณา คำอ่อน. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
- วราภรณ์ วราธิพร. (2558). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (ปริญญาโทบริหารศึกษิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: เลิฟเอนด์เลิฟเพรส

- วันเพ็ญ ห่อทอง. (2551). *ชุดการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง Uttaradit : The Town of Beauty สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนด่านแม่คำมันพิทยาคม อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.*
- วัลยา ช่างขวัญอิน. (2547). *บรรทัดฐานภาษาไทยเล่ม 2 คำ การสร้างคำ และการยืมคำ.* กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันภาษาไทย
- วิไล ต้นเสียงสม. (2548). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร*
- คันสนะ มูลทาดิ. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดง บทบาทสมมุติ. *Journal of Graduate School, Pibulsongkram Rajabhat University, 10(4).*
- สมยศ เม่นแย้ม. (2543). *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ.* กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย
- สมศักดิ์ คงเที่ยงและอัญชลี โพธิ์ทอง. (2542). *การบริหารบุคลากรและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- สมศักดิ์ คูหาสวรรค์เวช. (2545). *ผลการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนทางไกล ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาโทปริญญาตรีบัณฑิต).* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สมศักดิ์ ดินธุระเวชญ์. (2544). *กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช
- สำนักบรรณสารสนเทศมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. *บรรณสารความรู้.* สืบค้น 31 มีนาคม 2558, จาก <https://library.stou.ac.th/libblog/>
- ลำเนา ศรีประมง. (2547). *การศึกษาผลการใช้คำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการ เรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- สุนทร เพ็ชรพราว. (2551). *ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรี เขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).* ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- สุนิสา เกียวกุล. (2548). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอน โดยวิธีการสอนแบบ 4MAT (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต).* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร

- สุมิตรา อังควัฒนกุล. (2539). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต. (2541). *กิจกรรมปฏิสัมพันธ์การสอนทางไกล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุรศักดิ์ แจ่มเจริญ. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร*.
- หทัยกาญจน์ วงษ์แก้ว. (2551). *การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My Village* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- อรพรรณ พรสีมา. (2530). *เทคโนโลยีทางการสอน*. กรุงเทพฯ: F7-ไอ.เอส พรินต์เฮาส์.
- อังฉรา เจตบุตร. (2554). *การพัฒนาบทเรียนสื่อประสม เรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อังฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา

ภาษาต่างประเทศ

- Alison Morrison-Shetlar/Mary Marwitz, **Teaching Creatively: Ideas in Action**. Outernet: Eden Prairie, 2001
- Breen, M., & Candlin, C. N. (1980). The essentials of communicative curriculum in language teaching. *Applied Linguistics*. Vol. 1, No.2, pp.89-112.
- Brown, H.D. (2001). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. New York: Addison.
- Canale, M. and Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
- Cherice M. (2000). *Speaking Rubric*. Retrieved August 4 2015, from <https://studylib.net/doc/7842761/speaking-rubric>
- Dolch. (2001). *Dutch Word*. Retrieved from <http://www.dolchword.net>
- Dulay, H., Burt, M. & Karshen, S. (1980). *Language Two*. New York: Oxford University Press.
- Ellis M. & Christine J. (1994). *Teaching Business English*. New York: Oxford University Press
- Ellis, G. & Sinclair, B. (1989). *Learning to learn. Teacher's Book*. Cambridge : Cambridge University Press.

- Ellis, R. (1994). *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford, UK : Oxford University Press.
- Farzada N. (2015). Interactive Approach in English Language Learning and Its Impact on Developing Language Skills Dialogue (1819-6462). *The Dialogue A Quarterly Research Journal*, 10 (1), 93-101.
- Festag, E. (1990). Preparation – A Vital Component of Communicative Activities. *English Teaching Forum*, 28, 41-42
- Galloway,A. (1993). *Communicative Language Teaching: An Introduction and Sample Activities*. London : Eric Digests Ltd.
- Hedge, T. (2000). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. New York: Oxford University Press.
- Hughes A. (2003). *Testing for Language Teachers*. New York : Cambridge University Press
- Hyman, R.T. (1970). *Strategic Question*. New York: Lippincott
- Johnson, Keith. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. New York: Pergamon Press
- Kemp,J.E., & Smellie, D.C. (1989). *Planning, Producing and Using Instructional Media*. New York: Harper and Row Publisher.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching* (2nd ed). New York: Oxford University Press.
- Le, T. T. H. (2006). Teaching Communication Strategies to Vietnamese Learners of English. *Dissertation Abstracts International*, 67(2).
- Lewis, M. (1993). *The Lexical Approach: The State of ELT and A Way Forward*. Hove : Language Teaching Publications
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching*. New York: Cambridge University Press.
- Mamiko Orii-Akita. (2014). The Effectiveness of Interactive Teaching Methods in ELF Classrooms : A comparison with Bottom-Up and Top-Down Methods. COPAL. In *Proceedings of the International Symposium on the Acquisition of Second Language Speech Concordia Working Papers in Applied Linguistics*. Canada: Concordia University.

- Marjorie H. H. & Theresa Y. A. (2004). *Content-based Second Language Teaching and Learning: An Interactive Approach*. Boston: Allyn&Bacon.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and Personality*. New York: Harper and Row.
- Monia M. M.. (n.p.). *The Effect of Using Educational Games on the Students' Achievement in English Language for the Primary Stage*. Retrieved January 6 2015, from <https://eric.ed.gov/?q=ED529467>
- Mauranen, A. (2006). *Speaking the discipline*. . Bern: Peter Lang.
- Mu, M. (2010). *Interactive Approach to English Grammar Teaching in The ESL Classroom Performance Assessment for Language Students*. UK: University of Wisconsin-Platteville
- Piaget, J. (1952). *The Original of Intelligence in Children*. New York: International University Press
- Repman, J., and Logan, S. (1996). Interactions at a distance: Possible barriers and collaborative solutions. *Techtrends*, 41(6), 35-38
- Richards, J.C. (2006). *Communicative Language Teaching Toady*. New York: Cambridge University Press,
- Richards, J.C. and Rodgers, T. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching* (2nd ed). New York : Cambridge University Press.
- Rowntree, D. (1981). *A Dictionary of Education*. London : Harper & Row.
- Slattery, M. and Willis, J. (2001). *English for Primary Teachers*. New York : Oxford University Press
- Sudweeks, F. & Rafaeli, S. (1997). Networked Interactivity. *Journal of Computer-Mediated Communication*, 2(4).
The Graduate Faculty, University of Wisconsin-Platteville, 2010
- Thordike, E. L. (1966). *Human Learning*. New York : M.I.T Press
- Ul Haq, Zahoor. (2017). Development of Speaking Skills through Activity Based Learning at the Elementary Level. *Eurasian Journal of Educational Research*, 17, 241-252.
- Widdowson, H. G. (1978). *Teaching Language as Communication*. New York: Oxford University Press

Wiley Longman. (1987). *Principles of Language Learning And Teaching*. Englewood Cliffs
N.J.: Prentice-Hall

ภาคผนวก

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ

หน่วยที่ 1 In the garden เวลา 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้ คำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยค เกี่ยวกับการสัตว์และสวน ทำให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญจากการฟัง การสนทนา การพูดและเขียน ได้ตอบข้อมูล สั้น ๆ เกี่ยวกับสัตว์ สิ่งที่อยู่ในสวน ที่นักเรียนชอบและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

สาระการเรียนรู้

- คำ ประโยคเดี่ยว และความหมายเกี่ยวกับสัตว์และสวน
- ประโยคและข้อความที่ใช้การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับขนาดและสีของสัตว์

จากคำศัพท์ จำนวน 30 คำ ดังนี้

คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์จำนวน 20 คำ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
Ant	แอนท	มด	Bat	เบ้ท	ค้างคาว	Bear	แบ(ร)	หมี
Bee	บี	ผึ้ง	Beetle	'บีท'ล	เต่าทอง	Bird	เบิรุด	นก
Butterfly	'บัท เทอะฟลาย	ผีเสื้อ	Caterpillar	'แค เทอะพิ เลอะ (ร)	หนอน	Deer	เดี(ร)	กวาง
Dragonfly	'แดร เกินฟลาย	แมงปอ	Duck	ดัก	เป็ด	Fish	ฟิช	ปลา
Fly	ฟลาย	แมลงวัน	Frog	ฟรอก	กบ	Giraffe	จี'ราฟ	ยีราฟ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
Lizard	‘ลิวเซียด	กิ้งก่า	Owl	อ่าวดู	นกฮูก	Scorpion	‘ซกอ เพียน	แมงป่อง
Snake	ซเนค	งู	Spider	‘ซูไป เดอะ (ร)	แมงมุม			

คำศัพท์เกี่ยวกับสวนจำนวน 10 คำ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
Bush	บุช	พุ่มไม้	Flower	‘ฟลาว เออะ (ร)	ดอกไม้	Fountain	‘ฟาวน ทิน	น้ำพุ
Grass	กรู๊ซ	หญ้า	Jasmine	‘แจซ มิน	ดอก มะลิ	Leaf	ลีฟ	ใบไม้
Path	แพธ	ทางเดิน	Pond	พาวนุด	บึง,บ่อ น้ำ	Sunflower	ซันฟลาว เออะ(ร)	ดอก ทานตะวัน
Tree	ทรี	ต้นไม้						

การเรียนรู้ไวยากรณ์เรื่อง

- Verb to be (is, am, are) และ Adjective คำคุณศัพท์เกี่ยวกับขนาดและสี

กิจกรรมการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติและสวน สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถโต้ตอบด้วยประโยคที่สมบูรณ์เกี่ยวกับขนาดและสีของสัตว์ได้</p>	3	<p>1. การระดมสมอง (Brainstorming)</p> <p>2. การจับคู่ (Pair working)</p> <p>3. การเล่นเกม (Game playing)</p> <p>กิจกรรมที่ 1 การระดมสมอง Brainstorming</p> <p>1. ครูให้นักเรียนจับคู่ตามความสนใจของนักเรียน</p> <p>2. ครูสอนคำศัพท์พร้อมวิธีการออกเสียงคำศัพท์ ในรูปประโยค โดยใช้โปรแกรม Power Point. เช่น It's a snake. They're caterpillars.</p> <p>3. ครูแจกกระดาษขนาด A4 และ ดินสอสี ให้นักเรียน และตั้งคำถามว่า What animals do you like? โดยให้นักเรียนวาดภาพโดยครูยกตัวอย่าง และให้ใช้เวลาในการทำกิจกรรมประมาณ 8-10 นาที</p> <p>4. ครูสุ่มให้นักเรียนจำนวน 4 คู่ พูดถึงสิ่งที่ตัวเองเขียน โดยตอบเป็นภาษาอังกฤษ โดยครูฟังการออกเสียง หากนักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้อง ครูทำหน้าที่แก้ไขโดยให้นักเรียนพูดตาม</p>	<p>1. โปรแกรม Power point สำหรับการแนะนำคำศัพท์และรูปประโยค</p> <p>2. แผ่นภาพประกอบกิจกรรมการพูด</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>5. ครูตั้งคำถามที่ 2 What can you see in the garden? แล้วให้นักเรียนวาดภาพโดยใช้เวลา 5 นาที</p> <p>6. ครูสุ่มให้นักเรียนจำนวน 4 คู่ พูดถึงสิ่งที่ตัวเองเขียน ตอบเป็นภาษาอังกฤษ โดยครูฟังการออกเสียง หากนักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้อง ครูทำหน้าที่แก้ไขโดยให้นักเรียนพูดตาม</p> <p>7. ครูทวนความรู้โดยการภาพประกอบ แล้วสุ่มถามนักเรียน ครู : What's that? / What are those นักเรียน : That's...../ They're.....</p> <p>กิจกรรมที่ 2 จับคู่ (Pair working)</p> <p>1. ครูจับคู่ให้นักเรียนแล้วแจกบัตรภาพโดยให้นักเรียนฝึกพูดโดยสลับกันถาม-ตอบ นักเรียนเอ : What's that?/ What're those? นักเรียนบี : It's...../ They're.....</p> <p>2. ครูยกตัวอย่างประโยคที่สมบูรณ์ โดยใช้รูปภาพประกอบ My pet is big/small. It's (color).</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>His / Her pet is big/small. It's (color).</p> <p>3. ให้นักเรียนพูดกับเพื่อนตามบัตรภาพที่นักเรียนได้รับ สลับกันพูด (ใช้เวลาในการฝึกกิจกรรม 5-15 นาที) และครูเดินสังเกตระหว่างนักเรียนทำกิจกรรม</p> <p>4. ครูขออาสาสมัครนักเรียนให้ (5 คู่) หรือ ใช้วิธีการสุ่มเรียก และให้รางวัลสำหรับนักเรียนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน</p> <p>กิจกรรมที่ 3 เกม Find someone who</p> <p>1. ครูสอนประโยคโดยใช้ภาพประกอบ</p> <p>I like..... / I don't like.....</p> <p>ครู : Do you like snails? นักเรียน : Yes, I do. / No, I don't.</p> <p>2. ให้นักเรียนฝึกประโยคคำถาม โดยการจับคู่กับเพื่อน และ สลับคู่กับเพื่อนที่นั่งโต๊ะถัดไป ใช้เวลาประมาณ 5 นาทีในการฝึก</p> <p>3. หลังจากนั้นครูแจกแบบสำรวจ Find someone who.....? นักเรียนใช้เวลาทำกิจกรรม 5-8</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>นาที นักเรียนต้องเดินรอบๆเพื่อถามคำถามกับเพื่อนและเติมคำตอบลงในตาราง</p> <p>4. หลังจากนั้นครูสุ่มถามนักเรียนโดยใช้คำถาม ต่อไปนี้ Do you like a snail? Can you tell me who don't like snails? Can you tell me who like butterfly?</p> <p>5. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อเก็บคะแนน</p>	

การวัดและประเมินผล

- แบบทดสอบหลังเรียน Paper-Based Test จำนวน 10 ข้อ

ใบกิจกรรม**Find someone who...?**

like butterfly	like snails	like caterpillars	doesn't like snakes	doesn't like ants

ชื่อ-นามสกุล.....เลขที่.....

แบบทดสอบหลังเรียนหน่วยที่ 1 In the garden

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเติมคำศัพท์ให้ตรงกับภาพ

ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต. 1.1/3 ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและ
ประโยคที่ฟัง

caterpillar

tree

snail

flower

rabbit

1)

_____

2)

_____

3)

_____

4)

_____

5)

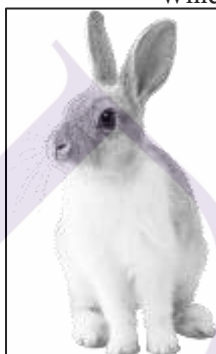

_____

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนดูรูปภาพและตอบคำถามในข้อ 6-7

ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต.1.1/4 ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

6) Which statement is true?

- a) It's white and brown rabbit.
- b) It's a small and green tree.
- c) It's a big and pink snail.
- d) it's a small and green tortoise.

7) Where can you see it?

- a) In the garden
- b) In the sea
- c) In the river
- d) In the market

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย x ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง

8) Is a tortoise big?

- a) Yes, it is.
- b) No, it isn't.
- c) Yes, they are.
- d) No, they aren't.

9) Beautiful _____ come from caterpillars.

- a) butterflies
- b) birds
- c) tortoises
- d) fish

10) This is a plant. What is it?

- a) a snail
- b) grass
- c) a tortoise
- d) a caterpillar

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ

หน่วยที่ 2 Home Time เวลา 4 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้ คำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยค เกี่ยวกับกิจกรรมที่นักเรียนทำในเวลาว่าง และใช้ประโยคเดียวในการบอกกิจกรรมที่นักเรียนชอบ หรือไม่ชอบ

สาระการเรียนรู้

กลุ่มคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมจำนวน 20 คำ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
To bake a cake	เบค เอ เคค	อบขนมเค้ก
To do exercise	ดู 'เอ็คเซอะซายซุ	ออกกำลังกาย
To do homework	ดู โฮม'เวอะเคอะ(ร)	ทำการบ้าน
To do the dishes	ดู เทอะ ดิชเชซุ	ล้างจาน
To draw pictures	ดรอ 'พิกเชอะ(ร)	วาดรูป
To drink juice	ดริงกึ จูซ	ดื่มน้ำผลไม้
To eat a sandwich	อีท เอ 'แซนวิช	กินแซนด์วิช
To feed your pets	ฟีด ยูเออะ(ร) เฟ็ทซุ	ให้อาหารสัตว์เลี้ยง
To fly a kite	ฟลาย เอ ไคท	เล่นว่าว
To go fishing	โก 'ฟิชซิง	ไปตกปลา
To go jogging	โก 'จอกกิง	ไปวิ่งจ็อกกิ้ง
To help your mom cook	เฮ็ลพ ยูเออะ(ร) มอม คูก	ช่วยแม่ทำอาหาร
To listen to music	'ลิส'น ทู 'มิวซิก	ฟังเพลง
To play games	เพล กেমซุ	เล่นเกม
To ride a bike	รายค เอ ไบค	ขี่จักรยาน
To throw the garbage	โธรู เทอะ 'กาบิจ	เอาขยะไปทิ้ง
To tidy your room	'ทายดิ ยูเออะ(ร) รูม	เก็บห้องให้เป็นระเบียบ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
To walk the dog	วอก เทอะ ดอก	พาสุนัขไปเดินเล่น
To wash the car	วอช เทอะ คา(ร)	ล้างรถ
To watch TV.	วอช ทีวี	ดูโทรทัศน์
To water the garden	'วอเทอะ(ร) เทอะ กาด'น	รดน้ำต้นไม้

โครงสร้างประโยคที่แสดงความชอบ หรือ ไม่ชอบ ดังนี้

Subject + like/enjoy + V-ing.

Subject + (do/does)+ not + like/enjoy + V-ing

Do/Does + Subject + like/enjoy + V-ing ?

วิธีการดำเนินการจัดกิจกรรม

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำนอกเวลาเรียน และออกเสียงได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถโต้ตอบด้วยประโยคที่สมบูรณ์เกี่ยวกับกิจกรรมที่นักเรียนชอบทำและไม่ชอบทำได้</p>	4	<p>1. การตั้งคำถาม (Questioning)</p> <p>2. การจับคู่ (Pair working)</p> <p>1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 5 คน และแจกกระดาษ A4 ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม หลังจากนั้นครูขึ้นรูปภาพให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนรู้จักจากรูปภาพที่เห็น เช่น Mother, girl, women, crayon, sofa (แล้วครูเรียกถามแต่ละกลุ่ม เป็นการแบ่งปันคำศัพท์ของนักเรียน)</p> <p>2. หลังจากนั้นครูถามคำถามดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - How many people are there in this picture? - What are they doing? - Where are they? - Do they like painting? <p>3. ครูแสดงรูปภาพใหม่อีกรูป แล้วให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนแต่ละ</p>	<p>1. โปรแกรม Power point สำหรับการแนะนำคำศัพท์และรูปประโยค</p> <p>2. แผ่นภาพประกอบกิจกรรมการพูด</p> <p>3. ใบความรู้</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>กลุ่มเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนรู้จากรูปภาพที่เห็น เช่น Mother, father, a boy, food, a girl, blue, pink (แล้วครูเรียกถามแต่ละกลุ่ม เป็นการแบ่งปันคำศัพท์ว่านักเรียนแต่ละกลุ่มเห็นอะไรบ้าง)</p> <p>4. หลังจากนั้นครูถามคำถามดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - How many people are there in this picture? - What are they doing? - Where are they? - Do they enjoy having a meal with their family? <p>5. ครูตรวจคำตอบของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง</p> <p>6. ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมในเวลาว่าง</p> <p>7. จากนั้นครูให้ใบงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนกิจกรรมที่นักเรียนชอบทำ 3 ประโยค และ กิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบทำ 3 ประโยค (5</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>นาที) เมื่อเสร็จแล้วให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาทำท่าทางให้เพื่อนๆทายว่าท่าทางที่นักเรียนทำนั้น หมายถึงอะไร และ นักเรียนชอบหรือไม่ชอบ โดยกลุ่มที่ตอบถูกได้คะแนนสูงสุดครูจะให้รางวัล</p> <p>7. ครูสอนบทสนทนาสั้นๆ Where are you going? โดยครูใช้โปรแกรม Power Point แล้วให้นักเรียนออกเสียงตามทั้งบทสนทนาดีก่อน หลังจากนั้น แบ่งนักเรียนออกเป็น Sally และ Roy สลับกันพูดบทสนทนา พร้อมครูทั้งห้อง จากนั้น สลับบทบาทกัน เมื่อครูทำการฝึกนักเรียนครบแล้วครูจับคู่ให้นักเรียนฝึกบทสนทนาโดยใช้คำตอบตามที่นักเรียนคิด และ สลับบทบาทกัน (ใช้เวลาในการทำกิจกรรม 20 นาที)</p> <p>บทสนทนา</p> <p>Sally : Roy, where are you going?</p> <p>Roy : <u>I'm going to the library.</u></p> <p>Sally : I'm bored. Let's play outside.</p> <p>Roy : Sorry, but <u>I want to read books.</u></p> <p>8. ครูสุ่มนักเรียนแต่ละครูให้แสดงบทบาท Roy and Sally</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>9. กิจกรรม Role Play : Cooking for Parents</p> <p>ครูแบ่งบทสนทนาออกเป็น Part A และ Part B ครูทำการสอน บทสนทนาทั้งบท โดยให้นักเรียนฝึกพูดตาม (พร้อมแสดงท่าทางประกอบ) จากนั้นครู ให้นักเรียนจับฉลาก ว่านักเรียนจะได้แสดง Part A หรือ Part B พร้อมทั้งแจกบทสนทนา และ ได้แสดงบทบาท เป็น Anne หรือ Tom</p> <p>10. ครูสุ่มเรียกนักเรียนให้ออกมาแสดงบทบาทหน้าห้อง เป็นการฝึก 4 คู่ หลังจากนั้น ครูจับคู่ให้นักเรียน ฝึก ประมาณ 20 นาที และ จับฉลาก ให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติ แต่ละคู่ และให้คะแนนเป็นการประเมิน</p>	

การวัดและประเมินผล

- คะแนนจากการพูดบทบาทสมมติ 9 คะแนน

บทสนทนาที่ให้นักเรียนฝึกแสดงบทบาทสมมติ

Title : Cooking for Parents

Tom: Oh, no! What happened here? What are you doing, Anne?

Anne: Shh, Tom! I'm preparing a surprise for mom and dad.

Tom: Hmmmm... Anyways, what are you making?

Part A

Anne: I'm making tomato pasta.

Tom: Wow, how do you make it?

Anne: First, I boil water in a pot, and put pasta in it.

Tom: Here! Here are your pasta noodles.

Anne: Oh... Tom...

Tom: Oh, I'm so sorry. Let me clean it up.

Anne: Phew... What's next? Oh, I need to slice mushrooms, onions, and broccoli into small pieces.

Tom: Oh, Anne, you should be careful with the knife.

Anne: Thanks for your concern, but I can't focus if you keep walking around in the kitchen. Please stop!

Tom: Freeze!

Anne; Thank you so much. Now, I need to stir-fry the vegetables.

Tom: Anne, until when do I have to be like this?

Anne: Until I'm done cooking.

Tom: Phew...

Anne: Tom! Don't move!

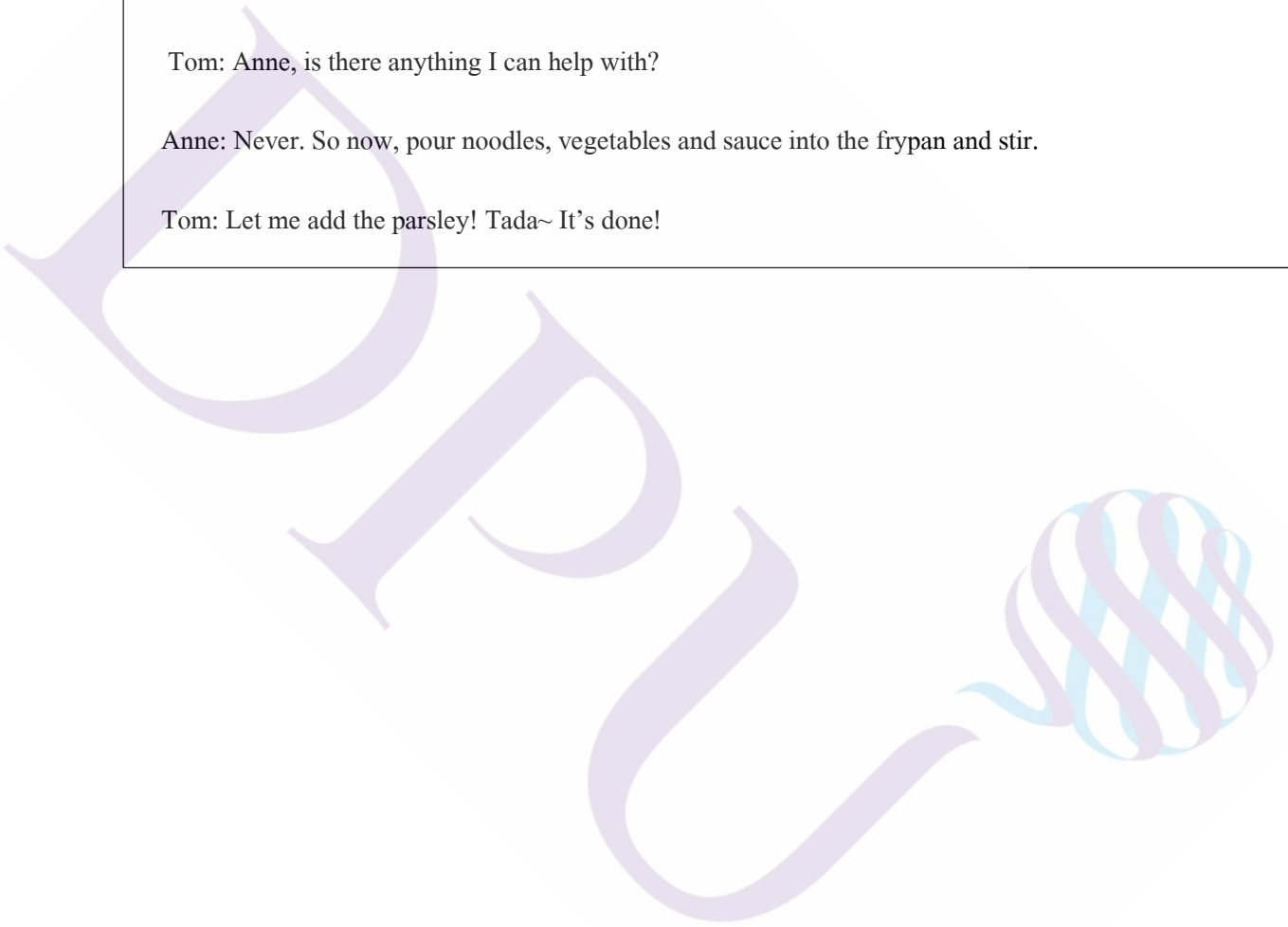
Anne: And sprinkle some salt and pepper into the sauce. Mmmmm. It's sweet. So delicious!

Tom: Anne, is there anything I can help with?

Anne: Never. So now, pour noodles, vegetables and sauce into the frypan and stir.

Tom: Let me add the parsley! Tada~ It's done!

Part B

บทสนทนาที่ให้นักเรียนฝึก

Where are you going?

Sally : Roy, where are you going?

Roy : **I'm going to the library.**

Sally : I'm bored. Let's play outside.

Roy : Sorry, but **I want to read books.**

What are you doing?

Sally : What are you doing, Mom?

Mom : **I'm writing an e-mail.**

Sally : I'm bored. Let's play outside.

Mom : Sorry, **but I'm busy. Let's do it later.**

What are you doing?

Sally : What are you doing, Dad?

Dad : **I'm making cookies.**

Sally : Wow, I want to make cookies, too. Good! Show me how to make these cookies, please.

Great idea!

แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนกิจกรรม Role Play

ระดับคะแนน ประเมินการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			คะแนนรวม
	3 ดี	2 ปานกลาง	1 ต้องปรับปรุง	
ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยค	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิดเป็น ส่วนใหญ่ ไม่ สามารถเข้าใจ ข้อความที่ ต้องการได้	
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด	พูดตะกุก ตะกัก หรือหยุด พักเป็นช่วงๆ แต่ สามารถพูดจน จบบทสนทนา ได้	พูดติดขัด หรือ พูดไม่ได้เลย และ ไม่สามารถพูดให้ จบบทสนทนาใน เวลาที่กำหนดได้	
การแสดงท่าทาง หรือ น้ำเสียง ประกอบคำพูด	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบาทและมี ท่าทางเป็น ธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบาทเป็นส่วน ใหญ่ หรือไม่มี ท่าทางประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ขาดความเป็น ธรรมชาติและไม่ น่าสนใจ	

แบบบันทึกการประเมินกิจกรรม Role Play

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการ พูด	รวม คะแนน
	ชื่อ – สกุล	3	3	3	9
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการ พูด	รวม คะแนน
	ชื่อ - สกุล	3	3	3	9
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					
31					
32					
33					
34					
35					

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการ พูด	รวม คะแนน
	ชื่อ – สกุล	3	3	3	9
36					
37					
38					
39					
40					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ

หน่วยที่ 3 At school เวลา 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้ คำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยค เกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ในโรงเรียน กิจกรรมที่โรงเรียน และสามารถจับใจความสำคัญจากการฟัง การสนทนา การพูดและเขียนโต้ตอบข้อมูล สั้น ๆ เกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ในโรงเรียน วิชา กิจกรรมที่นักเรียนชื่นชอบ

สาระการเรียนรู้

- คำ ประโยคเดี่ยว และความหมายเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมในโรงเรียน
- ประโยคและข้อความที่ใช้การพูดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ชอบ หรือทำเป็นประจำที่โรงเรียน

จากคำศัพท์ และกลุ่มคำดังนี้

คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่จำนวน 20 คำ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
Art room	อาทรูม	ห้องศิลปะ	Auditorium	ออติ'ทอเรียม	หอประชุม
Canteen	แคน'ทีน	โรงอาหาร	Classroom	คลาซรูม	ห้องเรียน
Computer room	เคิม'พีวเทอะ(ร)รูม	ห้องคอมพิวเตอร์	Flag Pole	แฟลก โพล	เสาธง
Gym	จิม	โรงยิม	Hallway	ฮอลเว	ทางเดิน
Laboratory	เลอะ'บอเรอะเทอะริ	ห้องปฏิบัติการ	Library	'ลายเบรอะริ	ห้องสมุด
Music room	'มิวซิค รูม	ห้องดนตรี	Playground	เพลกราวนด์	สนามเด็กเล่น
Principal's office	'พริ้นซิพ'ล ชุ'ออฟฟิศ	ห้องครูใหญ่	Reception	ริ'เซ็ปช'น	ประชาสัมพันธ์
คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล

Science room	‘ไซเอนซุ รุม	ห้องวิทยาศาสตร์	Sports field	ชปอตซุ ฟิลด์	ลานกีฬา
Swimming pool	‘ซวิมมิง พูล	สระว่ายน้ำ	Toilet	‘ทอยลิท	ห้องน้ำ
Teacher’s room	‘ทีเอนเอ(ร)ซุ รุม	ห้องพักครู	Volleyball court	‘วอลลิบอลคอร์ท	สนามวอลเลย์

กลุ่มคำเกี่ยวกับกิจกรรมจำนวน 10 คำ

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
To borrow books	‘บอโร บุคซุ	ยืมหนังสือ	To have lunch	เฮิว ลันจึ	ทานอาหารกลางวัน
To paint picture	เพนทึ ‘พิกเชอะ(ร)	ระบายสี	To play basketball	เพล ‘บาสเก็ต บอล	เล่นบาสเกตบอล
To play with friends	เพลวิท เฟรนด์ซุ	เล่นกับเพื่อน	To sing and dance	ซิง เอ็นดู ดานซุ	ร้องเพลง และเต้นรำ
To study science	‘ซตัคดู ‘ไซเอนซุ	เรียนวิทยาศาสตร์	To surf the internet	เซิร์ฟ ที อินเทอะเน็ต	เล่นอินเทอร์เน็ต

ไวยากรณ์

Preposition of places (in/on/at)

ประโยคคำถามที่ใช้ Where และ What

Where are they?

-(They)’re (on the sport field).

What are you doing?

-(We)’re (playing basketball).

วิธีการดำเนินการจัดกิจกรรม

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมในโรงเรียน และสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถพูดได้ตอบ ด้วยประโยคที่สมบูรณ์เกี่ยวกับสถานที่กิจกรรมในโรงเรียน พร้อมทั้งใช้คำบุพพทเกี่ยวกับสถานที่ได้อย่างถูกต้อง</p>	3	<p>1. การจับคู่ (Pair working)</p> <p>2. การเล่นเกม (Game playing)</p> <p>การดำเนินกิจกรรม</p> <p>1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ขนาด 4-6 คน</p> <p>2. ครูแจกบัตรภาพ และคำศัพท์ โดยให้นักเรียนจับคู่ บัตรภาพให้ตรงกับคำศัพท์</p> <p>3. ครูสังเกตว่านักเรียนจับคู่บัตรภาพเสร็จเรียบร้อย</p> <p>4. ครูทบทวนคำศัพท์แต่ละภาพให้กับนักเรียน</p> <p>5. ครูให้นักเรียนนับคะแนนแล้วทำการบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม</p> <p>6. ครูทบทวนคำศัพท์โดยใช้การเล่นเกม ครูใช้ sticky pad ติดบัตรภาพไว้หน้าห้องเรียน และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน ในการจับคู่แต่ละครั้ง</p>	<p>1. โปรแกรม Power point สำหรับการแนะนำคำศัพท์และรูปประโยค</p> <p>2. แผ่นภาพประกอบกิจกรรมการพูด</p> <p>3. ใบงาน</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>โดยครูเป็นผู้บอก คำศัพท์นั้นๆ</p> <p>7. ครูแนะนำรูปประโยค</p> <p>Where are you? /</p> <p>Where are they? และ</p> <p>What are you doing?</p> <p>และครูถามนักเรียนโดยใช้รูปภาพประกอบ</p> <p>ครู : Where are they?</p> <p>นักเรียน : They are in.....</p> <p>ครู : What are they doing?</p> <p>นักเรียน : We are...../ I am.....</p> <p>8. ครูให้นักเรียนจับคู่ฝึกบทสนทนาสั้นๆกับเพื่อน แล้วสังเกตการฝึกของนักเรียน หลังจากนั้น ครูแจกบัตรภาพนักเรียนคนละภาพแล้วเริ่มเล่นเกม Where are you? & What are you doing? โดยการส่งผ่านลูกบอล (Ball relay) แล้วเปิดเพลง เมื่อเพลงหยุดแล้วลูกบอลอยู่ที่</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>นักเรียนคนไหน นักเรียนต้องยืนขึ้น โดย เพื่อน ในชั้นเรียนจะถาม ว่า Where are you? และ What are you doing? นักเรียนจะตอบคำถาม ตามภาพที่นักเรียน ได้รับ 9.ครูให้นักเรียนทำ แบบทดสอบหลังเรียน</p>	

การวัดและประเมินผล

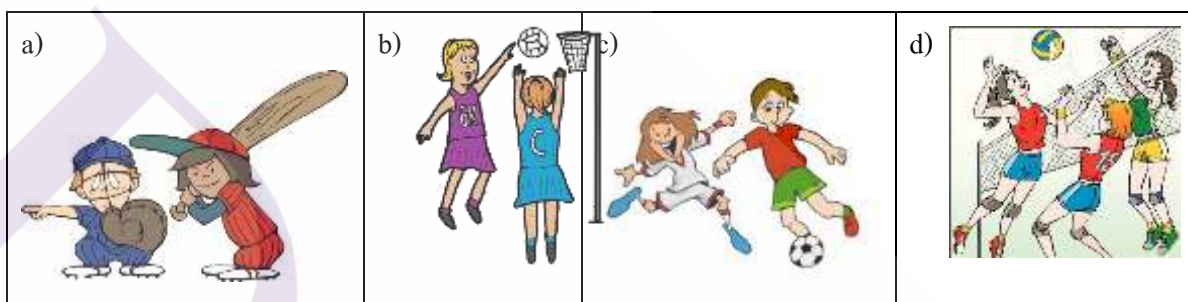
- แบบทดสอบหลังเรียน Paper-Based Test จำนวน 10 ข้อ

แบบทดสอบหลังเรียน หน่วยที่ 3 At School

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเครื่องหมาย x ให้ตรงกับประโยคที่ฟัง

ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ด. 1.1/3 ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและประโยคที่ฟัง

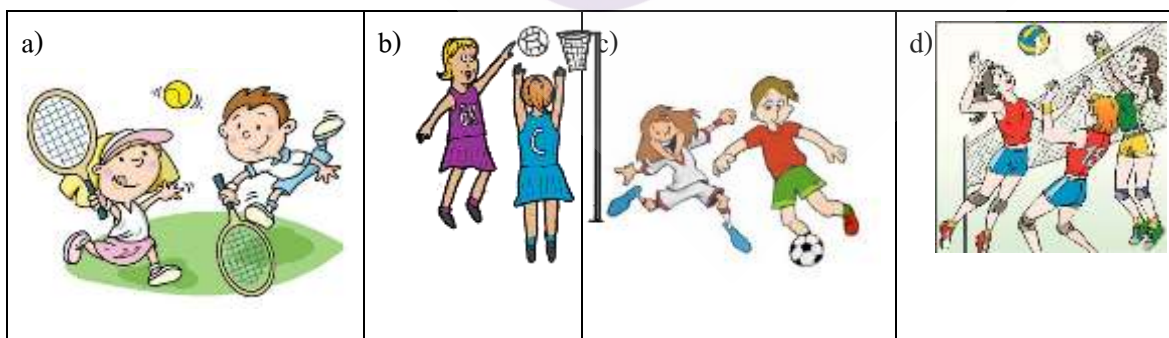
1.

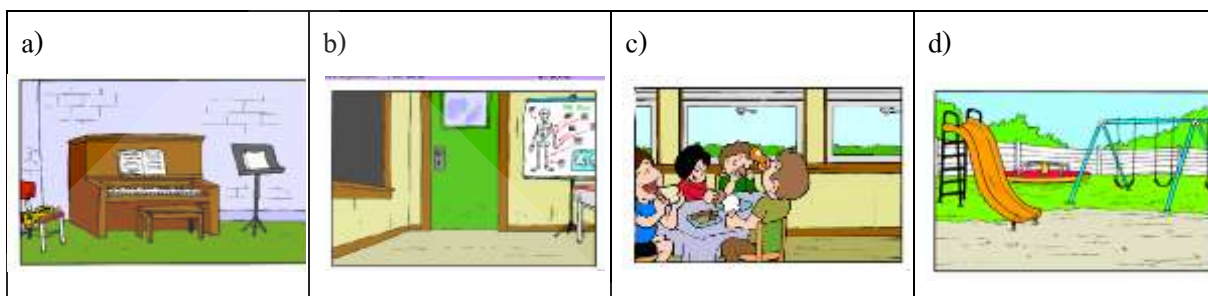
2.

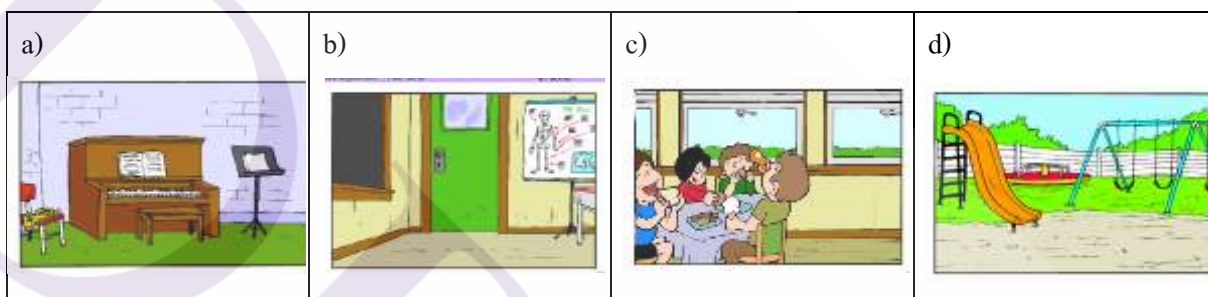
3.

4.

5.

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนคำตอบให้สัมพันธ์กับประโยคที่ให้โดยเลือกจากคำศัพท์ต่อไปนี้

a) Art room   b) gym   c) classroom   d) library   e) sports field

6) Where can you play football? _____

7) Where can you borrow book? _____

8) There are desks and chairs in this room. _____

9) Where can you run, jump and dance? _____

10) Where can you paint picture? _____

ชื่อ-นามสกุล.....เลขที่.....

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ

หน่วยที่ 4 My day เวลา 5 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

เรียนรู้ คำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยค เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของนักเรียน และการบอกเวลาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาระการเรียนรู้

- คำ ประโยคเดี่ยว เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน และ คำบอกเวลา
- ประโยคและข้อความที่ใช้การพูดเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน รวมถึงบอกเวลาในการทำกิจวัตรประจำวันได้

จากกลุ่มคำศัพท์จำนวน 25 กลุ่มคำดังนี้

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
At night	แอท ไนท์	เวลากลางคืน , ตอนกลางคืน
At noon	แอทนูน	เที่ยงวัน, เที่ยงตรง
To brush my teeth	บรัช มาย ทีธ	แปรงฟัน
To clear the table	เคลียร์(ร) เทอะ 'เทบ'ล	เก็บโต๊ะ (อาหาร)
To comb my hair	โคม มาย แฮ(ร)	หวีผม
To come home	คัม โฮม	กลับบ้าน
To fold laundry	โฟลด์. 'ลอนดรี	พับผ้า
To get dressed	เก็ต เดรสซด	แต่งตัว, ใส่เสื้อผ้า
To get up	เก็ต อัป	ตื่นนอน

To go to bed	โก ทู เบ็ด	เข้านอน
To have a shower	เฮิว เออะ 'ชาวเออะ(ร)	อาบน้ำ
To have breakfast/lunch/dinner	เฮิว 'เบรึคเฟิชทู	ทานอาหารเช้า,กลางวัน,เย็น
In the afternoon	อิน ที ออฟเทอะ'นูน	ตอนบ่าย
In the evening	อิน ที 'อีว'นิง	ตอนเย็น
In the morning	อิน เทอะ 'มอนิง	ตอนเช้า
To make the bed	เมค เทอะ เบ็ด	เก็บที่นอน
To match socks	แมจ ซอกซ.	จับคู่ถุงเท้า
To mop the floor	มอพ เทอะ ฟลอ(ร)	ถูพื้น
To pull the weeds	พุล เทอะ วีดซุ	ถอนหญ้า
To set the table	เซท เทอะ เทบ'ล	จัดโต๊ะกินข้าว
To sort laundry	ซอท 'ลอนดรี	แยกผ้าที่จะซัก
To sweep the floor	ซวีพ เทอะ ฟลอ(ร)	กวาดพื้น
To wake up	เวค อัฟ	ตื่นนอน
To wash my hair	วอช มาย แฮ(ร)	สระผม

ไวยากรณ์

- Present Simple Tense
- Adverb of sequence (first, then, next, after that, finally)

ประโยคคำถาม และ ตอบ เกี่ยวกับเวลาในการทำกิจวัตรประจำวันของนักเรียน

เช่น What time do you have breakfast?

I have breakfast at 7 o'clock.

วิธีการดำเนินการกิจกรรม

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรม	สื่อการสอน
<p>1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนตั้งคำถามและคำตอบถามด้วยประโยคที่สมบูรณ์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้</p> <p>3. นักเรียนสามารถบอกเวลาแบบดิจิทัลได้</p>	5	<p>1. ครูแจกบัตรภาพที่มีคำอ่านและคำแปลให้กับนักเรียนคนละ 1 ใบ โดยใช้บัตรภาพและบัตรคำ สองสี (สีแดงและสีเขียว)</p> <p>2. ครูแปะ คำศัพท์ In the morning, in the afternoon, in the evening, at night ไว้หน้าชั้นเรียน 1 ชุด (สีแดง) และแปะไว้หลังชั้นเรียน 1 ชุด (สีเขียว) แล้วให้นักเรียนเข้าแถวตามกิจกรรมที่นักเรียนคิดว่าทำในช่วงเวลานั้น เช่น นักเรียนที่ได้รับบัตรภาพ Have breakfast นักเรียนต้องยืนตรงแถวที่มีคำว่า In the morning นักเรียนที่ได้บัตรภาพสีแดง ให้เข้าแถวตรงสีแดง / นักเรียนที่ได้บัตรภาพสีเขียวเข้าแถวตรงสีเขียว</p>	<p>1. สื่อ Power point</p> <p>2. บัตรภาพจำนวนคู่ตามจำนวนนักเรียนในชั้นเรียน</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรม	สื่อการสอน
		<p>เมื่อเสร็จขั้นตอนนี้ นักเรียนจะถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือกลุ่มสีแดงและสีเขียว และเข้าแถวแยกตาม ช่วงเวลาที่นักเรียนคิดว่าเกิดกิจกรรมนั้นๆ</p> <p>3. ครูให้นักเรียนทำท่าทางกิจกรรม เช่น นักเรียนที่ได้รับบัตรภาพ Have breakfast ต้องทำท่าทางขำ เพื่อหาคู่เพื่อนมีบัตรภาพคำเดียวกัน โดยเพื่อนที่ไม่ได้ทำท่าทางต้องเป็นคนพูดคำศัพท์ ให้สลับกัน แสดงท่าทางจนครบคู่</p> <p>4. ครูให้นักเรียนแต่ละคู่ทำท่าทางอีก 1 รอบ และพูดคำศัพท์ โดยวนให้ครบทุกคู่</p> <p>5.ครูแจกใบงานให้นักเรียนแต่ละคู่</p> <p>6.ครูสอนเรื่องการบอกเวลา (แบบดิจิทัล)</p> <p>7.ครูสอนการใช้ประโยค Present</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรม	สื่อการสอน
		<p>Simple Tense เพื่อใช้ ในการบอกกิจวัตร ประจำวันของนักเรียน เช่น</p> <p>I wake up at 7 o'clock</p> <p>8.จากนั้นครูจับคู่ให้ นักเรียนและเล่นเกม Fact or Fiction ให้ นักเรียนเขียนประโยค เกี่ยวกับกิจวัตร ประจำวันของตัวเอง 3 ประโยค โดยประโยค ที่เป็นเรื่องจริง 2 ประโยค และประโยค ที่เป็นเรื่องแต่ง 1 ประโยค จากนั้นเล่า ให้เพื่อนฟัง โดยเพื่อนจะต้องคิดว่า ประโยคไหนเป็นเรื่อง แต่ง แล้วถามคำถาม เพื่อแก้ไขข้อมูลให้ ถูกต้อง เช่นเพื่อนนักเรียนแต่ง เรื่องราว I wake up at 5 o'clock in the morning. เป็นเรื่องไม่ จริง</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรม	สื่อการสอน
		<p>นักเรียนต้องถามว่า เพื่อนตื่นนอนกี่โมง โดยใช้คำถามว่า What time do you wake up?</p> <p>9.ครูสอนเรื่องการเรียงลำดับเหตุการณ์ โดยใช้ Adverb of sequenceจากกิจวัตรประจำที่นักเรียนตื่นนอน</p> <p>First, I get up. Then I have a shower. Next, I brush my teeth. After that, I have breakfast. Finally, I go to school.</p> <p>จากนั้นให้นักเรียนถามข้อมูลกิจวัตรประจำวันของเพื่อน แล้วเขียนใบงานส่งครู พร้อมทั้งจับคู่มาเล่าเรื่องราวกิจวัตรประจำวันของเพื่อนให้ครูฟัง</p> <p>10. ครูทดสอบการพูดของนักเรียน โดยใช้ Impromptu Speech โดยใช้วิธีการจับฉลากลำดับการพูด เมื่อถึง</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรม	สื่อการสอน
		ลำดับของนักเรียน นักเรียนจะต้องจับ ฉลากหัวข้อที่นักเรียน จะพูด โดยนักเรียนมี เวลาเตรียมตัว 3 นาที ก่อนเริ่มพูด	

การประเมิน

- ประเมินโดยการให้คะแนนการพูด Impromptu Speech 9 คะแนน โดยใช้หัวข้อต่อไปนี้

1. My lovely pets.
2. My school.
3. In the garden.
4. My day
5. Home time

ใบงาน

ให้นักเรียนวาดภาพและเขียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของเพื่อน

1.

2.

3.

4.

5.

แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนน Impromptu Speech

ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน			คะแนนรวม
	3 ดี	2 ปานกลาง	1 ต้องปรับปรุง	
ประเด็นการประเมิน				
ความถูกต้องของภาษา	ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องและใช้ประโยคที่สมบูรณ์ในการสื่อสาร	ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ในการสื่อสาร หรือใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ในการสื่อสาร	ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเพียงเล็กน้อย หรือใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ในการสื่อสารเป็นส่วนใหญ่	
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด	พูดตะกุก ตะกัก หรือหยุดพักเป็นช่วงๆ แต่สามารถพูดจนจบได้ในเวลาที่กำหนด	พูดติดขัด หรือพูดไม่ได้เลย และไม่สามารถพูดให้จบบทสนทนาในเวลาที่กำหนดได้	
การเรียงลำดับข้อความหรือใจความ	มีการเรียงลำดับประโยคโดยการใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมทำให้เนื้อหา มีใจความที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน	ขาดการเรียงลำดับประโยค ไม่มีการใช้คำเชื่อม ประโยคทำให้อาณา มีใจความไม่ต่อเนื่อง ขาดความสัมพันธ์ของเนื้อหา	ใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์และไม่มี การเรียงลำดับประโยค ทำให้ใจความไม่ต่อเนื่อง หรือไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาได้	

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การเรียงลำดับ ข้อความหรือ ใจความ	รวม คะแนน
	ข้อ - สกฤด	3	3	3	9
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การเรียงลำดับ ข้อความหรือ ใจความ	รวม คะแนน
	ข้อ - สกฤ	3	3	3	9
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					
31					
32					
33					
34					
35					
36					
37					

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ - สกุล	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การเรียงลำดับ ข้อความหรือ ใจความ	รวม คะแนน
		3	3	3	9
38					
39					
40					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ที่มีต่อการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
1	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย (เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม)					
2	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับบทเรียน					
3	กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกล้าตอบคำถาม กล้าพูดภาษาอังกฤษ					
4	นักเรียนพึงพอใจที่ได้พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นในเวลาที่ครูทำกิจกรรม					
5	กิจกรรมสนุกและน่าสนใจ					
ด้านสื่อการเรียนรู้						
1	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความหลากหลาย (เช่น การใช้คอมพิวเตอร์, บัตรคำ, อุปกรณ์ที่ใช้เล่นเกม)					

ข้อที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
2	สื่อที่ใช้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น					
3	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
4	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความแปลกใหม่ สร้างสรรค์					
5	สื่อที่ใช้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา					
ประโยชน์ที่ได้รับ						
1	นักเรียนสามารถตอบคำถามภาษาอังกฤษสั้นๆ ง่ายๆ จากเรื่องที่เรียนได้					
2	นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น					
3	นักเรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					
4	นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้					
5	นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล
ประวัติการศึกษา

นางสาวกัญต์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร
ปี พ.ศ.2545
ศิลปศาสตร์บัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

